

Ἐνοριακὴ

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Ἔτος Η΄
ΜΑΡΤΙΟΣ 2009
Ἄριθ. Φύλλου 81

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Κλήρος καί Λαός, ασύγχυτοι αλλά καί αδιαί- ρετοι! (π. Β.Θ.Β.)	59
02. Ἰερεῖς νεκρῶν ἢ ζώντων; (π. Πασχάλης Γρίβας)	64
03. Ὁ ρατσισμός τοῦ θανάτου καί ἡ ἀνίερη ἐπο- χή μας (Νινέττα Βολουδάκη)	66
04. Ἔνας "Πολιτισμός" χωρίς Θεό...	69
05. Ἡ Ἁγία Φιλοθέη ἐμπνέει τήν φιλανθρωπία μας (π. Γεώργιος Χάας)	70
06. Νηστεία καί ἰατρική (Εὐαγγελία Κοντάκη)	73
07. Τό σκυλί ὅπως τό μάθει καί τό παιδί ὅπως ...σέ μάθει! (Μαρίνα Διαμαντῆ)	75
08. Τό μεταφραστικό ἦθος τοῦ Παπαδιαμάντη (Στυλιανή Σπυροπούλου)	77
09. Ἑλλάδα, ὁ μέγας ἐρειπιώνας (Βασ. Μακρῆς)	78
10. Ὁ Μάουερ ἐπιστρέφει μέ τό κόμμα τῶν ...Οἰ- κολόγων (Ἐμμανουῆλ Βολουδάκης)	81
11. Ἐθνοριακές θιδήσεις	83

ἐνοριακή **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἑπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἡ Οἰκογένεια

Σπυρίδωνος καί Παρασκευῆς Κροντήρη
εἰς μνήμην τῆς ἀδελφῆς τους

Μαρίας Μαρουδιᾶ

ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΛΑΟΣ ΑΣΥΓΧΥΤΟΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΙ !

Η περίοδος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἄρχισε καί μᾶς ὀδηγεῖ σέ μιά πύο ὑπεύθυνη καί συνειδητή πνευματική πορεία, ἀντάξια τοῦ σκοποῦ πού ἔχει νά ἐπιτελέση κάθε χριστιανός στήν ἐπίγεια ζωή του.

Θά θέλαμε, λοιπόν, καί ἐμεῖς νά ὑπῆρχαν οἱ κατάλληλες συνθήκες, ὥστε νά ἀσχοληθοῦμε αὐτήν τήν περίοδο καί στό περιοδικό μας μέ ἄρθρα καί κείμενα ἐκλεπτισμένης πνευματικότητος, πού τελειοποιοῦν τίς ψυχές, διδάσκοντές τις λεπτομέρειες τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἀφοῦ κατ' ἐξοχήν ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου εἶναι καιρός ἐντατικῆς καί ἐξειδικευμένης ψυχικῆς ἐργασίας.

Δυστυχῶς, οἱ συνθήκες αὐτές δέν ὑπάρχουν, δεδομένου ὅτι ἔνα Ἐνοριακό Περιοδικό ἀπευθύνεται στήν πλειοψηφία τῶν ἐνοριτῶν καί ὄχι μόνο σέ ἐκείνους πού μέ βαθειά συναίσθηση καί φόβο Θεοῦ κατεργάζονται τή διόρθωση τοῦ ἑαυτοῦ τους, μέ τή βοήθεια τῶν ὀδηγιῶν τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Πνευματικοῦ τους Πατέρα. Αὐτοί βρίσκουν τόν δρόμο καί τρέφονται πνευματικά. Καί στόν ἱερό Ναό καί στίς πνευματικές Συνάξεις.

Ἡ πλειοψηφία, ὅμως, τῶν ἀνθρώπων, πού “βουρλίζεται”, κατά τό κοινῶς λεγόμενον, σέ μιά ἀπέραντη σύγχυση καί ὀλοένα καί περισσότερο ἀπῶθει τήν Ἱερωσύνη ἀπό τήν ζωή της, περιορίζοντάς την μόνον στήν Τελετουργική, ἔχει ἀνάγκη ἀπό λογική ἐνίσχυση, ἀφοῦ ἡ παγκόσμια ἀσάφεια καί ρευστότητα ἔχει ἀλογοποιήσει τήν πνευματική νοημοσύνη τῶν ἀνθρώπων.

* * *

Τά γεγονότα μᾶς ἔχουν πείσει ὅτι ἀρκετοί ἐνοριῆτες μας

ἀλλά κυρίως χριστιανοί ἄλλων ἐνοριῶν τῆς πατρίδος μας, στίς ὁποῖες φθάνει τό περιοδικό μας, δυσκολεύονται νά ἀποφασίσουν τί ζητοῦν, ἐπί τέλους, ἀπό τήν Ἐκκλησία ἢ γιατί θέλουν τήν Ἐκκλησία στή ζωή τους.

Συμπέρασμά μας εἶναι ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν αὐτοαποκαλουμένων χριστιανῶν θέλουν μέν νά ὑπάρχη ἡ Ἐκκλησία, ἀλλά νά τήν προσδιορίζουν αὐτοί καί νά ὑπάρχη μόνο μέ τόν τρόπο πού ἐκεῖνοι ἐγκρίνουν, ἀφήνοντας ἔξω ἀπό Αὐτήν τίς κυριώτερες δραστηριότητες τῆς ζωῆς τους. Αὐτό τό τεκμηριώσαμε τά δύο τελευταῖα χρόνια, κατά τά ὁποῖα ἀσχοληθήκαμε πολυμερῶς καί πολυτρόπως —γραπτῶς καί προφορικῶς— νά καταδείξουμε ὅτι, **γιά τόν χριστιανό, ἡ πνευματική καί ἡ δημόσια ζωή του πρέπει νά εἶναι ταυτόσημες.**

Μεγάλη μερίδα Κληρικῶν καί λαϊκῶν ἔδειξαν καί δείχνουν μιὰ χριστιανικά ἀνεξήγητη ἀντίδραση, σχεδόν πολεμική, προκειμένου νά ἀποτρέψουν τήν ταύτιση τῆς πνευματικῆς μέ τήν δημόσια πολιτική ζωή!

Ὡστόσο, παρ' ὅτι δέν ἐξηγεῖται αὐτή ἡ ἀντίδραση χριστιανικά, ἔχει τήν ἐξήγησή της. Καί ἡ ἐξήγηση εἶναι ἀπλή, ἀφοῦ δέν πρόκειται γιά ἀπογοητευμένους ἀπό τήν κακία τοῦ κόσμου χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν χάσει τήν ἐλπίδα τους πώς μποροῦν πιά νά ἀλλάξουν τά πράγματα τοῦ κόσμου, ἀλλά πρόκειται γιά αὐτοπροσδιοριζόμενους χριστιανούς, πού ἀπαγορεύουν οὐσιαστικά στόν Θεό νά ἔχη λόγο σέ ὀλόκληρη τή ζωή τους.

Εἶναι ἀπλή ἡ ἐξήγηση, γιατί μέ τήν πολεμική τους αὐτή ἀποκαλύπτουν πλήρως τό πού ἀνήκει ἡ καρδιά τους.

Οἱ “νεόκοποι” χριστιανοί ξεκαθαρίζουν στήν πράξη μέ μεγάλη σαφήνεια, ὅτι πιστεύουν πώς τό Εὐαγγέλιο θά κάνη μεγάλη ζημιά στήν διαχείριση τῶν βιωτικῶν τους πραγμάτων καί γι' αὐτό σπεύδουν νά διχοτομήσουν τήν ζωή τους σέ ἐκκλησιαστική καί πολιτική, μέ ἀποτέλεσμα καί τήν ψυχή τους νά χάνουν καί τό ...οἰκογενειακό πορτοφόλι τους(!), ἀφοῦ ἡ ἀνθησή του —σέ τέτοιους ἀνθρώπους πού τό ἐμπιστεύονται— ἔχει μπεῖ στήν ἀναμονή τῆς ...μελλούσης ζωῆς!

Οἱ “νεόκοποι” χριστιανοί δέν ἔχουν ἀντιληφθεῖ ὅτι τά

οικονομικά προβλήματα, είναι κατ' ἐξοχήν πνευματικά, καί ὅτι ἡ οἰκονομική ἐξαθλίωση, πού παρατηρεῖται σήμερα παγκοσμίως, ὀφείλεται στήν ἀπεργία(!) τοῦ Εὐαγγελίου πού ἔχουν κηρύξει οἱ ὑποτιθέμενοι χριστιανοί! Ξεχάσαμε, ἢ δέν μάθαμε ἀκόμη, ὅτι «πλούσιοι ἐπώχευσαν καί ἐπέινασαν οἱ δέ ἐκζητοῦντες τόν Κύριον, οὐκ ἐλαπωθήσονται παντός ἀγαθοῦ».

Ξεχάσαμε ὅτι κλῆρος καί χριστιανικός λαός πρέπει νά συμπορεύονται σέ ὅλα καί πάντοτε! Σέ κάθε βῆμα τῆς Δημόσιας καί Ἰδιωτικῆς ζωῆς. Κλῆρος καί λαός λειτουργοῦν στήν Ἐκκλησία. Κλῆρος καί λαός πρέπει νά εἶναι ὁμόψυχοι σέ ὅλα τά λειτουργήματα. Ἄσυγχύτως ἀλλά καί ἀδιαιρέτως. Δέν θά ἱεουργοῦν οἱ λαϊκοί, οὔτε θά ἀσκοῦν τίς κοσμικές ἐξουσίες οἱ κληρικοί. Αὐτό, ὅμως, δέν σημαίνει ὅτι οἱ κληρικοί πρέπει νά ἐνεργοῦν ἐρήμην τοῦ λαοῦ τά ἱερά καί οἱ λαϊκοί ἐρήμην τῆς Ἱερωσύνης τά κοινά.

Τό Ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀδιαιρέτο! Πρέπει νά μένη ἀδιαιρέτο! Ἦταν ἀδιαιρέτο σέ εἰδωλολατρικό περιβάλλον καί μετέβαλε τήν εἰδωλολατρεία σέ χριστιανισμό, ἦταν ἀδιαιρέτο σέ περιόδους δουλείας καί ἀπελευθερώθηκε καί μεγαλούργησε. Διαιρέθηκε μετά τόν Καποδίστρια, μέ τήν ἐπικράτηση τῆς Προτεσταντικῆς θεολογίας, πού ὀρίζει ὅτι οἱ ἄρχοντες εἶναι τά ἀφεντικά τῆς Ἐκκλησίας(!) καί ἐξαθλιώθηκε σέ βαθμό πού σήμερα νά ἔχη γίνῃ ἀγνώριστο.

Τό Ἔθνος μας, ἀπό «Ἔθνος ἅγιον», κατέληξε, μέ τήν ἀποσύνδεση Κλήρου καί λαοῦ, σέ Ἔθνος ἄθλιον! Παρά ταῦτα ἐξακολουθοῦμε νά καλλιεργοῦμε μέ πάθος αὐτόν τόν διαχωρισμό τῆς ζωῆς σέ ἐκκλησιαστική καί δημόσια ζωή! Τί ἔχουμε πάθει; Ἡ παραφροσύνη μας δέν θά ἔχη ποτέ ὄριο;

Εἶναι ἐκπληκτικό τό πῶς κονδυλοφόροι, ὑποτιθεμένων χριστιανῶν, γίνονται νεροκουβαλητές τῶν «ἐχθρῶν τοῦ Σταυροῦ» καί πολεμοῦν μέ λύσσα νά ἀπομακρύνουν τούς Κληρικούς ἀπό τήν δημόσια ζωή, μέ τό πρόσχημα ὅτι αὐτό ἀντιβαίνει στή διδασκαλία τοῦ ...Εὐαγγελίου!

Διαστρέφουν ἀγιογραφικά χωρία καί, κυρίως, συγχέουν σκόπιμα τήν πνευματική ἐποπτεία καί τόν ἔλεγχο τῶν κλη-

ρικῶν μέ τήν ἄσκησιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ὥστε νά ἔχουν ἐν συνεχείᾳ τήν εὐχέρεια νά συκοφαντήσουν τοὺς Ποιμένες ὅτι ἀθετοῦν τίς ἐπιταγές τῆς Ἐκκλησίας καί ἀναλαμβάνουν κοσμικά ἀξιώματα!

Τόσο εἶναι τό πάθος ἐναντίον τοῦ Κλήρου, τό πάθος τῶν ὑποτιθεμένων χριστιανῶν —γιατί τό πάθος τῶν μή χριστιανῶν εἶναι ἀναμενόμενο καί δικαιολογημένο— ὥστε “δαιμονίζονται” καί μόνο στή σκέψη ὅτι πίσω ἀπό μιά Πολιτική Παράταξιν χριστιανῶν θά βρίσκονται ὡς σύμβουλοί τους Πνευματικοί Πατέρες!

Βλέπετε, θεωροῦν ἀπολύτως φυσικό νά βρίσκονται πίσω ἀπό τίς Πολιτικές Παρατάξεις ἐφοπλιστές, ἐπιχειρηματίες, ἐκδοτικά συγκροτήματα καί ἄνομα συμφέροντα. Ἄρκεῖ μόνο νά μήν εἶναι Πνευματικοί Πατέρες! Τοὺς Κληρικούς, ὄχι μόνο δέν τοὺς νοιώθουν Πατέρες καί Συμβούλους τους, ἀλλ’ οὔτε σάν πολῖτες τοῦ Κράτους, οὔτε, κἄν, σάν ἀνθρώπους. Τοὺς ἀντιμετωπίζουν «ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου»! Ἄλλως, δέν ἐξηγεῖται τό πάθος τους νά τοὺς ἐξαφανίσουν ἀπό τήν δημόσια ζωή. Καί τό ὥραϊο εἶναι, ὅτι, αὐτοί πού σκέπτονται καί γράφουν ἔτσι, ἔχουν τήν ψευδαίσθησιν πῶς εἶναι χριστιανοί!...

Θέλησα νά σᾶς καταστήσω κοινωνούς τῆς θλιβερῆς νοστοροπίας κάποιων ὑποτιθεμένων χριστιανῶν, πού πασχίζουν νά ἀποδείξουν μέ κάθε τρόπο, ἀκόμη καί μέ τήν ... Ἁγία Γραφή(!) ὅτι ἡ πνευματική καί ἡ πολιτική ζωή τοῦ χριστιανοῦ πρέπει νά διαφέρουν! Καί αὐτό τό θέλησα, γιατί πρέπει νά εἴμαστε ἐνημερωμένοι καί ὁμόψυχοι σέ ὅλα ἐκεῖνα, πού συνιστοῦν τό γνήσιο Ὁρθόδοξο ἦθος.

Μόνο ἔτσι θά μπορέσουμε νά ἀντιμετωπίσουμε ἀποτελεσματικά τήν παραπληροφόρηση καί τήν πλάνη. Καταδεικνύοντας καί καταγγέλοντας μιά ἀπίστευτη πραγματικότητα, πού εἶναι ἀδιανόητη γιά τοὺς ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀγνή καί γνήσια πίστιν, οἱ ὁποῖοι δέν ὑποψιάζονται —καί μέ τό δίκιο τους— πῶς μιά τέτοια ἀντιλογία μπορεῖ νά προέρχεται ἀπό ἀνθρώπους χριστιανούς, πού ποθοῦν τήν σάρκωση τοῦ Εὐαγ-

γελίου στην καθημερινή τους ζωή.

Γιατί ή κοινή λογική υπαγορεύει ότι ούδέποτε κανείς πολέμησε τούς υποστηρικτάς τῶν ἀπόψεών του, ἔστω καί ἐάν οἱ υποστηρικτές του υπερβάλλουν καί ἀπαιτοῦν ἀπό τήν κοινή γνώμη εὐρύτερες παραδοχές. Συνεπῶς, ή κοινή λογική ἀρνεῖται νά συναριθμήση στούς γνήσιους χριστιανούς, ἐκείνους πού συρρικνώνουν τά δικαιώματα τῆς χριστιανικῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἐκτοπίζοντας τούς κληρικούς ἀπό τήν ζωή τοῦ 24ώρου καί, μάλιστα, ὅταν πολλοί κληρικοί διαπρέπουν –παράλληλα μέ τό λειτούργημά τους– καί στίς διάφορες ἐπιστήμες, δυνάμενοι νά προσφέρουν ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στήν ἐπίλυση πολλῶν βιωτικῶν προβλημάτων τοῦ λαοῦ. Τρανό παράδειγμα ὁ Σεβ. Μητροπολίτης **Μεσογαίας κ. Νικόλαος**, ὁ ὁποῖος συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν κορυφαίων ἀστροφυσικῶν τοῦ κόσμου. Αὐτός, λοιπόν, πρέπει νά ἀγνοηθῆ *a priori*, μόνο καί μόνο ἐπειδή εἶναι κληρικός; Καί πόσοι ἄλλοι κληρικοί ἐπιστήμονες ὑπάρχουν καί ἐπιλύουν μαζί μέ τά πνευματικά καί πάμπολλα καθημερινά προβλήματα τοῦ λαοῦ. Καί στίς ἐνορίες τους καί σέ ὅλη τήν ἐπικράτεια!

Δέν εἶναι καθόλου τυχαῖο οὔτε συμπτωματικό τό γεγονός ὅτι τή νοοτροπία τῶν ὑποτιθεμένων χριστιανῶν, πού περιγράψαμε, ἀνέλαβε αὐτόκλητος νά ἐκφράση καί νά ὑπερασπισθῆ, ἕνας ἀνώνυμος νομικός.

Ὅς γνωστόν, νομικοί, συνηθίζουν νά κάνουν τέτοιου εἴδους παρεμβάσεις, γιατί οἱ νομικοί εἶναι ἐκεῖνοι πού, συνήθως, σπεύδουν νά κατοχυρώσουν τήν ἀπολυταρχία τῆς ἐξουσίας, «μήν τούς τήν πάρη ὁ Χριστός καί χάσουν τήν ἀξία»! Ἐξ ἄλλου, «νομικός τις προσῆλθε» καί τότε, «πειράζων τόν Ἰησοῦν», διδάσκοντάς Του(!) τήν ... Ἁγία Γραφή!

Τελικά, ὅποιες καί ἐάν εἶναι οἱ προθέσεις τῶν “καλοθελητῶν”, πιστεύω ὅτι ή διεξοδική συζήτηση καί ή ἀντίκρουση τῶν αἰτιάσεων ἔχει πάντοτε ἀγαθά ἀποτελέσματα: Τήν πνευματική θωράκιση τῶν ἀμυήτων καί τόν στηριγμό τῶν εὐεπηρεάστων.

π. Β. Ε. Β.

«Οὐκ ἔστιν ὁ Θεός Θεός νεκρῶν, ἀλλά ζώντων» (Μτθ. 22,32)

ΙΕΡΕΙΣ ΝΕΚΡΩΝ ἢ ΖΩΝΤΩΝ;

Εἶναι πολύ συχνό τό φαινόμενο νά καλεῖται ὁ Ἱερεὺς σέ νοσοκομεῖα γιά νά προσφέρει τά Ἄχραντα Μυστήρια σέ ἀσθενεῖς. Σέ πολλές περιπτώσεις ὅμως, ὁ ἀσθενής βρίσκεται σέ τόσο σοβαρή κατάσταση, ὥστε νά εἶναι ἀδύνατον νά Κοινωνήσει. Εἴτε ἔχει πέσει σέ βυθιότητα, εἴτε δέν ἐπικοινωνεῖ μέ τό περιβάλλον, εἴτε βρίσκεται σέ κῶμα. Συζητώντας κανεῖς μέ τούς συγγενεῖς διαπιστώνει ὅτι γιά τήν πλειοψηφία τῶν ἀσθενῶν ἔχει προηγηθεῖ μακρύ διάστημα νοσηλείας. Λιγότερες εἶναι οἱ περιπτώσεις ἀτυχημάτων ὅποτε αἰφνιδίως εἰσέρχεται ὁ ἀσθενής στό Νοσοκομεῖο. Προκύπτει λοιπόν τό ἐρώτημα: Γιατί οἱ συγγενεῖς δέν καλοῦν ἐγκαίρως τόν Ἱερέα, ὅταν ὁ ἄνθρωπος τους βρίσκεται στήν ἀρχή τῆς περιπέτειας μέ τήν υἰγεία του, ἀλλά ἀφήνουν νά περάσει χρόνος πολὺς; Τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς καθυστέρησης εἶναι νά μήν μπορεῖ ὁ Ἱερεὺς νά ἐπικοινωνήσει μέ τόν ἀσθενῆ, γιατί στό διάστημα πού μεσολάβησε χειρότερεψε δραματικά ἡ κατάσταση του.

Ἡ συνήθης ἀπάντηση εἶναι: -“Πάτερ, δέν σᾶς καλέσαμε νωρίτερα γιά νά μήν ἀνησυχήσει καί τρομάξει ὁ ἄρρωστος ἄνθρωπος μας βλέποντας τόν Ἱερέα, γιατί θά νόμιζε ὅτι εἶναι πολύ σοβαρή ἡ κατάσταση του, ὅτι ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νά πεθάνει καί ἔτσι θά ἐπηρεαζόταν ἀρνητικά ἡ ψυχολογία του”!

Θά πρέπει νά σχολιάσουμε λίγο τήν ἄποψη αὐτή. Κατ’ ἀρχάς, τό πιό βέβαιο γιά τόν κάθε ἄνθρωπο εἶναι ὅτι θά πεθάνει μιὰ μέρα, καί τό πιό ἀβέβαιο εἶναι τό ποιά θά εἶναι αὐτή ἡ μέρα. Πρέπει λοιπόν πάντοτε νά εἴμαστε ἔτοιμοι, μετέχοντας στά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί νά μήν περιμένουμε νά μᾶς ἐπισκεφθεῖ κάποια ἀσθένεια γιά νά ἐνδιαφερθοῦμε γιά τήν ψυχή μας. Πολύ περισσότερο ὅταν ἔχουμε ἕναν δικό μας ἄνθρωπο, πού ἔχει μεγάλη ἡλικία καί εἶναι ἄρρωστος, θά πρέπει νά τόν βοηθήσουμε νά προετοιμασεῖ γιά τήν ὥρα τοῦ θανάτου, καί στήν προετοιμασία αὐτή βοηθάει πολύ ἡ παρουσία τοῦ Ἱερέα. Εἶναι μεγάλο λάθος νά μήν θέλουμε νά πιστέψουμε ὅτι κάποια στιγμή θά ἔρθει τό τέλος γιά τόν ἄνθρωπό μας καί ἀκόμη χειρότερα νά θεωροῦμε ὅτι ἡ ἔλευση τοῦ Ἱερέα θά τόν βλάψει.

Ἐπιτέλους, τί νόημα ἔχει νά προσέλθει ὁ Ἱερέας ὅταν ὁ ἀσθενής μας δέν μπορεῖ νά τόν δεῖ, δέν μπορεῖ νά τόν ἀκούσει, δέν μπορεῖ νά τοῦ μιλήσει; Καί στήν περίπτωση αὐτή, βέβαια, ἡ προσευχή τῆς Ἐκκλησίας βοηθάει τόν ἄνθρωπο, ἀλλά ἔχουν μεγάλη εὐθύνη οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀρρώστου, πού δέν τοῦ ἔδωσαν τήν δυνατότητα μέ τίς προτροπές τους, προτοῦ φύγει ἀπό τόν μάταιο αὐτό κόσμο νά λάβει ἐνσυνείδητα τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ μέσω τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀποτελεῖ βέβαια ἰδιαίτερη περίπτωση τό νά μήν ἐπιθυμεῖ κάποιος ἀσθενής τήν παρουσία τοῦ Ἱερέα, ἐπειδή δέν πιστεύει στόν Θεό. Ὅταν ἐκφράσει σαφῶς τήν ἐπιθυμία του αὐτή, πρέπει νά σεβαστοῦν οἱ συγγενεῖς τήν ἐπιλογή του καί μέ τήν προσευχή τους νά παραδώσουν τόν ἄνθρωπό τους στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Αὐτό πού πιστεύουμε ἑμεῖς, δέν μπορούμε νά τό ἐπιβάλλουμε στούς ἄλλους, οὔτε ὅταν ἔχουν ὑγεία, οὔτε ὅταν βρίσκονται στό κρεβάτι τοῦ πόνου.

Τό δεύτερο σημαντικό σημεῖο στό θέμα μας εἶναι ἡ πεποίθηση πού ὑπάρχει σέ πολλούς, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Ἱερέως ἐπιδρᾷ ἀρνητικά στήν ψυχολογία τοῦ ἀσθενοῦς. Κι αὐτό, διότι κατά τήν ἀποψή τους, ὁ ἀσθενής φέρνει στό νοῦ του τόν θάνατο, κι ἔτσι τόν κυριεύει ἡ μελαγχολία καί παραιτεῖται ἀπό τόν ἀγῶνα γιά τήν ζωή. Πρόκειται γιά παντελῶς ἐσφαλμένη ἀντίληψη διότι ἡ Ἱερωσύνη εἶναι φορέας καί ἀγωγός τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Χάρις τοῦ Χριστοῦ εἶναι θεραπευτική καί ἐνισχυτική γιά τόν ἄνθρωπο καί ποτέ δέν ἐπιδρᾷ ἀρνητικά. Ἀπλῶς δέν ἐπιδρᾷ καθόλου ὅταν ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος τήν ἀποκρούει καί τήν ἀπορρίπτει.

Ἡ παρουσία τοῦ Ἱερέως θά βοηθήσει τόν ἄνθρωπό μας, ἐάν μὲν εἶναι ὀλιγόπιστος νά ἐνισχυθεῖ στήν πίστη, ἐάν δέ εἶναι πιστός νά ἀναπαυθεῖ ψυχικά καί νά συνεχίσει τόν ἀγῶνα του.

Τελικά ἄς προβληματιστοῦμε σοβαρά. Τί θέλουμε καί τί περιμένουμε ἀπό τήν Ἐκκλησία; Τήν θέλουμε ἐθιμοτυπικά παροῦσα στήν ζωή μας ἀπλῶς γιά νά τά ἔχουμε καλά καί μέ τόν Θεό, μήπως καί ὑπάρχει σί' ἀλήθεια κόλαση καί παράδεισος καί βρεθοῦμε σέ δύσκολη θέση; Ἡ ἀντίθετα, πιστεύουμε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος χορηγός τῆς ζωῆς; Αὐτός πού μᾶς προσφέρει καί τήν ἐπίγεια καί τήν αἰώνια ζωή; Ἐάν πιστεύουμε τό πρῶτο, βρισκόμαστε σέ πλάνη. Ἐάν πιστεύουμε τό δεύτερο, τότε πρέπει νά βλέπουμε τούς Ἱερεῖς ὡς φορεῖς τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ καί νά ἐπιζητοῦμε τήν εὐλογία καί τήν παρουσία τους, γιὰ τὴν παρουσία τῆς Ἱερωσύνης εἶναι παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Σχολιασμός τῆς περιοδεύουσῆς Ἐκθέσεως νεκρῶν σωμάτων

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ Η ΑΝΙΕΡΗ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Στόν Σοφοκλή, διαβάζουμε γιά μιά νεαρή κοπέλα, τήν Ἀντιγόνη, ἡ ὁποία δέν ὑπολόγισε τή ζωή της καί προτίμησε νά πεθάνει μέ φριχτό θάνατο –ἐτάφη ζωντανή– γιά νά ὑπερασπίσει τί; Ἐνα νεκρό σῶμα! Τό νεκρό σῶμα τοῦ ἀδερφοῦ της, τό ὁποιοῦ ἤθελε νά τιμήσει ἐνταφιάζοντάς το. Τόσο παληές ρίζες ἔχει ὁ σεβασμός στό νεκρό ἀνθρώπινο σῶμα, στόν λαό μας. Κι ἀκόμα παλαιότερες. Κι ὄχι μόνο στόν δικό μας λαό, ἀλλά καί σέ ὅλους τούς λαούς ὁ σεβασμός στους νεκρούς εἶναι πολύ βαθύς, γιατί συνδέεται μέ τό φόβο τοῦ θανάτου, κι ὁ φόβος τοῦ θανάτου ρίχνει τή σκιά του σιά μύχια τῆς ψυχῆς μας ἀπό τήν ὥρα πού ἐρχόμαστε στόν κόσμο, εἴτε θέλουμε νά τό παραδεχτοῦμε, εἴτε ὄχι!

Αὐτός ὁ σεβασμός τοῦ θανάτου εἶχε περιορίσει τούς ἐπιστήμονες ὅλων τῶν καιρῶν στό νά νεκροτομοῦν ἐλάχιστα σῶματα, ἀνθρώπων ἐγκαταλελειμμένων ἢ καταδικασμένων σέ θάνατο, κι αὐτό νά τό κάνουν κρυφά, γιατί οἱ νόμοι ἀπαγόρευαν μιά τέτοια ἀνίερη μεταχείριση τῶν νεκρῶν σωμάτων. Στό Λονδίνο τοῦ 18^{ου} καί τοῦ 19^{ου} αἰῶνα, μάλιστα,

Ἄντί, λοιπόν, νά περιμένουμε νά φθάσουν οἱ ἀνθρωποί μας παραπλήσιον θανάτου γιά νά ἐπιζητήσουμε τήν Χάρη τοῦ Χριστοῦ ἅς ἀνταποκριθοῦμε στήν προτροπή τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου: «ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τούς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας, καί προσευξάσθωσαν ἐπ’ αὐτόν ἀλείψαντες αὐτόν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου· καί ἡ εὐχή τῆς πίστεως σώσει τόν κάμνοντα, καί ἐγερεῖ αὐτόν ὁ Κύριος· κἄν ἁμαρτίας ἦ πεπονηκώς, ἀφεθήσεται αὐτῷ» (Ἰακ. 5, 14) Ἡ προτροπή αὐτή δέν ἀφορᾷ μόνο τήν τέλεση τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τοῦ Εὐχελαίου ἀλλά κατ’ ἐπέκτασιν τήν τέλεση ὅλων τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας πού τελοῦν οἱ Ἱερεῖς γιά τήν ὠφέλεια καί τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων μας.

π. Πασχάλης Γρίβας

είναι γνωστές οι ιστορίες ανθρώπων του υποκόσμου, οι οποίοι έκλεβαν πτώματα άτυχων ανθρώπων που τά ξέβραζε ο Τάμεσης, για να τά μεταφέρουν σκεπασμένα, νύχτα, στην Ίατρική Σχολή.

Από τότε μέχρι τώρα έχει κυλήσει πολύ νερό κάτω απ' τή γέφυρα του Τάμεση, όπως και κάτω από όλες τις γέφυρες του κόσμου. Και οι άνθρωποι έχασαν τό σεβασμό που κάποτε είχαν σιά νεκρά σώματα. Γιατί έχασαν τό σεβασμό τους και σιά ζωντανά σώματα.

Τό ανθρώπινο σῶμα έγινε προϊόν επίδειξης, έμπορεύσιμο ή ανταλλάξιμο, κοινό κτήμα όλων όσων ενδιαφερθούν. Πόσοι νεαροί και νεαρές σιά είκοσιπέντε τους θυμούνται μέ πόσους ή πόσες κοιμήθηκαν; Κι αν σιά είκοσιπέντε έχει χαθεί ο λογαριασμός, σιά πενήντα τί γίνεται;

Λογική συνέπεια είναι, λοιπόν, αφού τό ανθρώπινο σῶμα είναι είδος ανταλλάξιμο στή ζωή του, να γίνει ανταλλακτικά και μετά θάνατον. Και να τά δανείζεται όποιος τά έχει ανάγκη. Πάντα, βέβαια, μέ τό δέλεαρ του ...καλού σκοπού και του... κοινού καλού! Άκριβώς, όπως στη ζωή υπηρετεί την κοινή ήδονή, έτσι και μετά θάνατον υπηρετεί τό κοινό καλό, είτε αυτό ονομάζεται έπιστημονική έρευνα, είτε ονομάζεται αυτοθυσία του είδους: «έδωσε μέ τό θάνατό του ζωή σε κάποιον άλλον» που, ωμά, σημαίνει ότι κάποιος προσευχόταν να πεθάνεις για να σου πάρει τά ανταλλακτικά σου που του χρειαζόνταν.

Έτσι, για να προωθηθεί αυτή ή νοοτροπία της κοινοκτημοσύνης των ανθρώπινων σωμάτων, κάποιιοι έγκεφαλοί στην Άμερική –που, ως γνωστόν, διακρίνεται για τους «πρωτοπόρους» και «έφευρετικούς» έγκεφάλους της– σκέφτηκαν να μάς «ανοίξουν τά μάτια» και να μάς αποκαλύψουν όλα τά μυστικά του ανθρώπινου σώματος. Δηλαδή, να φέρουν στην έπιφάνεια ένα-ένα τά «ανταλλακτικά» μας και να μάς δείξουν πώς λειτουργούν. Φυσικά, για την έπιστημονική ενημέρωσή μας, για τό καλό μας, όλα για τό καλό μας γίνονται, τίποτε δέν γίνεται για τό κακό μας!

Κατασκεύασαν, λοιπόν, μιά έκθεση νεκρών σωμάτων, σιά όποια όλα τά έσωτερικά τους όργανα εκτίθενται στην έπιφάνεια. Μ' αυτόν τον τρόπο ο έπισκέπτης βλέπει τό στομάχι, τους πνεύμονες, τό ήπαρ και γενικά όλα τά έντόσθια των εκτιθεμένων σωμάτων. Επί πλέον, τά παρατηρεί σιημένα σε διάφορες στάσεις, ώστε να βλέπει πώς εργάζονται οι μύς. Άκόμη, εκτίθενται και μεμονωμένα «ανταλλακτικά», για να δοῦμε τις έπιπτώσεις που έχει ή ζωή μας πάνω τους. Παραδείγματος χάριν, ένας υγιής πνεύμονας εκτίθεται πλάι-πλάι μέ τον μαῦρο πνεύμονα ενός καπνιστή και ένα υγιές ήπαρ πλάι σε ένα κατεστραμμένο από τον

άλκοολισμό. Έτσι ελπίζουν να αποτρέψουν τούς ανθρώπους από τό κάπνισμα! Τό «ώραϊο» εἶναι, ὅτι τό Χόλλυγουντ «ἐργάστηκε» γιά δεκαετίες προκειμένου νά καθιερώσει σάν μόδα τό κάπνισμα. Κι ἀφοῦ κατάφεραν νά κάνουν τό τσιγάρο σύμβολο ἀπελευθέρωσης γιά κάθε ἐπαναστατημένο ἔφηβο, τώρα θυμήθηκαν τό κακό πού κάνει στούς πνεύμονες!...

Ὡστόσο, ἄς μὴν ἀνησυχῆσει κανεῖς γιά τό σέ ποιούς ἀνήκουν αὐτά τὰ σώματα πού ἐκτίθενται καί διασύρονται ἔτσι βάρβαρα μπροστά σιά μάτια ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Δέν εἶναι σώματα ἀνθρώπων. Σώματα Κινέζων εἶναι! Ἐτσι μᾶς καθησυχάζουν οἱ ὑπεύθυνοι! Γιατί ποιός θεωρεῖ, στόν δυτικό «πολιτισμένο» κόσμο τούς Κινέζους ἀνθρώπους; Ἀναλώσιμο ὑλικό τούς θεωροῦν! Γιά τό μόνο πού εὐαίσθητοποιήθηκε ἡ κοινή γνώμη ἦταν, μήπως καί ἀνήκουν αὐτά τὰ σώματα σέ πολιτικούς κρατουμένους, οἱ ὁποῖοι βασανίστηκαν καί δολοφονήθηκαν ἀπό τό καθεστώς. Ἄλλά ὄχι –ἔσπευσαν νά μᾶς διαβεβαιώσουν οἱ ὑπεύθυνοι «ἐπιστήμονες» τῆς ἔκθεσης– δέν «ἀγοράσαμε» πολιτικούς κρατουμένους. «Ἀγοράσαμε» ἀζήτητους Κινέζους! Πολύ ἀπλᾶ. Κι ἔτσι, ἡ κοινή γνώμη ἠσύχασε. Σιγά νά μὴν εὐαίσθητοποιηθοῦμε τώρα γιά τούς «ἀζήτητους» Κινέζους!!!

Αὐτή ἡ ἔκθεση τῆς ἀνιέρης κατάντιας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἔφτασε, ἀπό τή Φλόριντα ἀπό ὅπου ξεκίνησε, μέχρι τή χώρα μας. Κι ὅλες οἱ ἔφημερίδες καί τὰ περιοδικά συναγωνίστηκαν ποιοῦ θά τή διαφημίσει περισσότερο, ποιοῦ θά μᾶς πείσει πρῶτο νά πᾶμε νά τή δοῦμε, νά μὴ χάσουμε τό πρωτοφανές θέαμα τοῦ ἀπογυμνωμένου ἀπό κάθε ὁμορφιά καί ἐξευτελισμένου ἀπό κάθε ἀξιοπρέπεια ἀνθρωπίνου σώματος –Κινέζικου ἢ μὴ!

Πρέπει ὅπωςδήποτε νά πειθοῦμε ὅλοι νά μὴν τή χάσουμε! Γιατί πρέπει –γιά ἄλλη μιά φορά– νά νοιώσουμε περήφανοι γιά τό τί καταφέρει ἡ ἐπιστήμη μας. Γιατί πρέπει, ἐπιτέλους, νά δοῦμε πόσο μπροστά προχωρήσαμε ἀπό ἐκείνη τήν ὀπισθοδρομική ἀνόητη, πού ἄκουγε στό ὄνομα Ἀντιγόνη, ἡ ὁποία προτίμησε νά τή θάψουν ζωντανή, παρά νά δεχτεῖ τήν ἀτίμωση τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ ἀδερφοῦ της! Κάτι τέτοιες εἶναι πού δίνουν κακό ὄνομα στό λαό μας!...

Νινέττα Βολουδάκη

ΕΝΑΣ “ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ” ΧΩΡΙΣ ΘΕΟ ΕΧΕΙ ΣΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ:

- Ψηλότερα κτήρια, αλλά κοντύτερο ψυχισμό.
- Φαρδύτερες λεωφόρους, αλλά στενότερες όπτικές γωνίες.
- Σπαταλούμε περισσότερο, αλλά έχουμε λιγότερα.
- Άγοράζουμε περισσότερα, αλλά απολαμβάνουμε λιγότερο.
- Έχουμε μεγαλύτερα σπίτια και μικρότερες οικογένειες.
- Περισσότερες ανέσεις, αλλά λιγότερο χρόνο.
- Έχουμε περισσότερα πτυχία, αλλά λιγότερη αντίληψη.
- Περισσότερη γνώση, αλλά λιγότερη κρίση.
- Περισσότερους ειδήμονες, αλλά λιγότερες λύσεις.
- Περισσότερα φάρμακα, αλλά λιγότερο καλή φυσική κατάσταση.
- Έχουμε πολλαπλασιάσει τα αποκτήματα μας, αλλά έχουμε μειώσει τις αξίες μας.
- Μιλᾶμε πολύ, αγαπάμε σπανιότατα και μισοῦμε συχνότατα.
- Έχουμε μάθει πῶς νά “κερδίζουμε το ψωμί μας”, αλλά ὄχι πῶς νά κερδίζουμε τή ζωή.
- Προσθέσαμε χρόνια στή ζωή μας, αλλά ὄχι ζωή στά χρόνια μας.
- Ταξιδεύουμε στό φεγγάρι, αλλά δυσκολευόμαστε νά διασχίσουμε τόν δρόμο, ὥστε νά συναντήσουμε ἕνα νέο γείτονα.
- Κατακτήσαμε τό κενό τοῦ διαστήματος, αλλά ὄχι τό ἐσωτερικό μας κενό.
- Καθαρίσαμε τόν ἀέρα, αλλά βρωμίσαμε τήν ψυχή μας.
- Διασπάσαμε τό ἄτομο, αλλά ὄχι τήν ἐμπάθεια και τήν προκατάληψή μας.
- Έχουμε ὑψηλότερα εἰσοδήματα, αλλά χαμηλότερη ἠθική.
- Γίναμε πολλοί σέ ποσότητα, αλλά λίγοι σέ ποιότητα.
- Αὕτη εἶναι ἡ ἐποχή τῶν ψηλῶν ἀνθρώπων, αλλά τῶν μικρῶν χαρακτήρων.
- Τοῦ γρήγορου κέρδους, αλλά τῶν ρηχῶν σχέσεων.
- Αὕτη εἶναι ἡ ἐποχή τοῦ κόσμου τῆς εἰρήνης, αλλά τῶν ἐσωτερικῶν συγκρούσεων.
- Περισσότερης ἀνεσης, αλλά λιγότερης διασκέδασης...
- Περισσότερων εἰδῶν διατροφῆς, αλλά λιγότερης θρεπτικότητας.
- Αὕτη εἶναι ἡ ἐποχή τῶν δύο εἰσοδημάτων (καί τῶν δύο συζύγων), αλλά περισσότερων διαζυγίων.
- Τῶν ἐντυπωσιακοτέρων κατοικιῶν, αλλά διαλυμένων σπιτιῶν....

Αὐτά τά λόγια τά ἔγραψαν ἀνθρωποι πού δέν γνωρίζουν τήν Ἐκκλησία, αλλά, ὅπως φαίνεται, τήν ποθοῦν και τήν ἀναζητοῦν.

Η ΑΓΙΑ ΦΙΛΟΘΕΗ ΕΜΠΝΕΕΙ ΤΗΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΜΑΣ

Καὶ φέτος ἐορτάσαμε μὲ λαμπρότητα τὴ μνήμη τοῦ Προτύπου τῆς Φιλανθρωπίας, τῆς Ἁγίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας. Ὁ ἐορτασμός ξεκίνησε μὲ τὸν Ἑσπερινὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης 18 Φεβρουαρίου, ὅπου τελέσαμε καὶ Ἄρτοκλασία ὑπὲρ ὄλων τῶν συνεργατῶν τοῦ ἔργου Φιλανθρωπίας τῆς ἐνορίας μας.

Στὴν σχετικὴ ὁμιλία συγκρίναμε τὴν Ἀθήνα πρὶν ἀπὸ πεντακόσια περίπου χρόνια, τότε πού ἐζήση ἡ Ἁγ. Φιλοθέη, μὲ τὴ σημερινὴ Ἀθήνα, καὶ ἀποδείξαμε πόσο κοντὰ μας θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς εἶναι ἡ Ἁγία Φιλοθέη, ἡ Κυρὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ πόση ἀνάγκη ἀναστημάτων σὰν τὴν Ἁγία Φιλοθέη ἔχουμε καὶ σήμερα. Τότε ἡ Ἀθήνα ἦταν μιὰ μικρὴ κωμόπολη μὲ λίγα σπίτια στὴν περιοχὴ τῆς Πλάκας καὶ μὲ ἐλάχιστες

συνειδητὲς Χριστιανικὲς οἰκογένειες, πού εἶχαν ἀπομείνει, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ οἰκογένεια τῆς Ἁγ. Φιλοθέης, ἡ οἰκογένεια Μπενιζέλου. Τῶν περισσοτέρων τὰ φρονήματα εἶχαν ἀλλοιωθεῖ καὶ ὁ μόνος τους σκοπὸς ἦταν νὰ ἀποκτήσουν ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερα προνόμια καὶ τσιφλίκια, ἀφήνοντας στὴν ἄκρη κάθε ἱερὸ καὶ ὄσιο, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ Τοῦρκος κατακτητὴς νὰ κάνη σχεδὸν ἀνεμπόδιστα τὴ δουλειά του. Ἡ πλειοψηφία τοῦ πληθυσμοῦ ἦσαν ἀγράμματοι ἢ ὀλιγογράμματοι ὑπηρετὰι τῶν ξένων ἀρχόντων καὶ ἐμπόρων. Σ' αὐτὸ τὸ κατεστημένο ἀντιδρούσε ἡ Ἁγ. Φιλοθέη μὲ τὸ νὰ μὴ διαπραγματεύεται τὴν Χριστιανικὴ ἰδιότητα καὶ πίστη τῆς, ἀντιθέτως τὴν ἔκανε βίωμα καὶ ἔργο.

Σήμερα ή 'Αθήνα μας από μικρή κωμόπολη έγινε μεγαλούπολη, πρωτεύουσα, αλλά όσο περνάει ο καιρός φαίνεται να ζαναμοιάζει με την 'Αθήνα της 'Αγ. Φιλοθέης. Τη θέση του Τούρκου κατακτητού κατέχουν οί ξενόφερτοι και ξενόπληκτοι

έπιχειρηματίες, βιομήχανοι και "άρχοντες". Τη θέση των άγραμμάτων ύποδούλων κατέχουμε σήμερα έμεις ως "μπαζογραμματισμένοι", δηλαδή έπιφορτισμένοι με έπιφανειακές γνώσεις και πληροφορίες, στερημένοι όμως της άληθινής παιδείας. Πολλά άχρηστα και λίγα ούσιαστικά πράγματα μαθαίνουν και τὰ παιδιά μας. Δύο θέσεις έχουν την αντίστοιχία τους, ή μία μένει κενή: αυτή της 'Αγίας Φιλοθέης. Κι' όμως μᾶς χρειάζεται!

'Η 'Αγία Φιλοθέη μάζεψε τὰ κορίτσια από τὰ σκλαβοπάζαρα για να τούς λυτρώσει από τή βεβαία άτίμωση από τούς άλλοθρήσκους και γενιτσάρους. Στη συνέχεια τούς έδίδαξε γράμματα, χρησιτά ήθη και άκόμα και χειροτεχνίες, ώστε να διαφανή ένα άλλο μέλλον μπροστά τους. Σήμερα ποιός θα μαζέψει και θα έξαγοράσει τὰ κορίτσια, και όχι μόνο, από την ύπουλη έκμετάλλευση, από την (έκούσια) άτίμωση στις καφετέριες, στους χώρους έργασίας και άκόμα και στα σχολεία; 'Η 'Αγία Φιλοθέη με την άυταπάρνησή της και την πλούσια άγάπη της για τούς συνανθρώπους και με χρήματα δικά της ίδρυσε νοσοκομεία, λεπροκομεία, γηροκομεία και τὰ λειτούργησε κάτω από τὸ βλέμμα του άλλοθρήσκου έχθρου. Σήμερα ποιός θα φροντίσει αυτούς τούς συνανθρώπους χωρίς τήν συστηματική άφάιμαξη των ιδίων και των συγγενών τους;

Ζή ή 'Αγία Φιλοθέη και άν τήν παρακαλέσουμε και άν μιμηθοῦμε τήν πολιτεία της και ποθοῦμε τήν 'Αγιότητα, θα μᾶς βοηθήσει να άναπληρώσουμε τὸ κενὸ πὸν άφησε και να αντιμετώπισουμε τούς άλλοθρήσκους στην ούσία, όμοδόξους στα χαρτιά, νεογενιτσάρους των ήμερών μας.

'Ανήμερα τὸ πρωί έψάλαμε τὸν 'Ορθρο της 'Αγίας και τελέσαμε τή Θεία Λειτουργία.

'Ο έορτασμός ολοκληρώθηκε τὸ άπόγευμα στὸ Κέντρο 'Ενοριακής 'Αγάπης έπὶ της οδου Τηλεμάχου 12. Στὸ νέο αυτό χώρο μας παραθέσαμε

σ' ὄλους τοὺς παρευρισκομένους ἓνα “τσικνιστὸ” δεῖπνο. Ἡ μνήμη τῆς Ἁγίας συνέπεσε φέτος μὲ τὴν “Τσικνοπέμπη”. Μετὰ τὸ δεῖπνο, τὸ ὁποῖο εἰσέτασαν καὶ προσέφεραν μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ τους προθυμία καὶ εὐγένεια οἱ κυρίες καὶ συνεργάτιδες τοῦ Ε.Φ.Τ., μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐνημερωθοῦμε γιὰ τὴν πορεία τοῦ Ἑνοριακοῦ Φιλοπώχου ἔργου κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀλλὰ καὶ νὰ συζητήσουμε γιὰ τὶς προοπτικὲς του.

Μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν ἱερέων τῆς ἐνορίας μας καὶ πολλῶν ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἔγινε μιὰ ἐποικοδομητικὴ συζήτηση, ἡ ὁποία κατέληξε σὲ συγκεκριμένους προτάσεις, ὅπως π.χ. τὴν κυκλοφορία ἐνὸς ἐνημερωτικοῦ ἐντύπου γιὰ τὶς δραστηριότητες τοῦ Ε.Φ.Τ. πὺ θὰ μοιρασθῆ σ' ὄλους τοὺς ἐνοριῖτες, τὴν ἐπέκταση τῶν δραστηριοτήτων τοῦ ἐργαστηρίου Ἐκκλησιαστικῶν χειροτεχνιῶν καὶ τὴν ἔκδοση καταλόγου μὲ τὶς κατασκευὲς του, τὴν διεξαγωγὴ ἀπογραφῆς τῶν ἐνοριτῶν μας γιὰ τὴν ἐντόπιση καὶ ἀντιμετώπιση συγκεκριμένων ἀναγκῶν (πολυτεκνία, ἀγαμέες ἢ ἐγκαταλειμμένες μητέρες μὲ παιδιὰ, κατάκοιτο ἄτομο σὺ σπῖτι κ.ο.κ.).

Ἰδιαιτέρως μᾶς εὐχαρίστησε ἡ παρουσία ἐκπροσώπων τῆς νέας πολιτικῆς παρατάξεως «ΚΟΙΝΩΝΙΑ», οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν τὴ διαφορετικότητά τους ἀπὸ τὰ ἄλλα ὑπάρχοντα σχήματα μὲ τὸ νὰ τονίσουν, ὅτι θὰ μᾶς στηρίζουν ὅσο μποροῦν, διότι περιμένουν τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας νὰ τοὺς ὑποδείξῃ πῶς καὶ ἡ πολιτεία πρέπει νὰ χαράξῃ τὴν κοινωνικὴ τῆς πολιτικῆς.

Μετὰ τὴν ὀλοκλήρωση τῶν πρώτων αὐτῶν βημάτων, τὰ ὁποῖα ἀποφασίσθηκαν, σκεφτόμαστε τὴν διοργάνωση μίας ἐκδηλώσεως σὲ μεγαλύτερο χῶρο, ἐπειδὴ ξέρουμε ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ ὑποψήφιοι συνεργάτες μας εἶναι κατὰ πολὺ περισσότεροι ἀπὸ ἐκείνους πὺ ἔδωσαν τὸ παρόν τους κατὰ τὸν φετινὸ ἑορτασμὸ.

π. Γεώργιος Χάας

ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΙΑΤΡΙΚΗ

Aπό την Καθαρή Δευτέρα άρχισε η νηστεία της Μ. Τεσσαρακοστής. Για πολλούς από έμάς είναι η δύσκολη, η «σκληρή» νηστεία, επειδή επιβάλλει άλαδο, αποκλειστικά προερχόμενη από τό φυτικό βασίλειο τροφή, εκτός από τό Σάββατο καί τήν Κυριακή, όποτε επιτρέπεται ή λήψη έλαιού. Επιπλέον, δύο φορές κατά τή διάρκεια τών έπτά εβδομάδων αυτής τής περιόδου επιτρέπεται ή ψαροφαγία. Η Έκκλησία μας όρισε τήν νηστεία εις ίασιν πρωτίστως τής ψυχής, αλλά καί τοῦ σώματος.

Αυτό τό σῶμα έχει γίνει στίς μέρες τό κέντρο όλης μας τής ύπαρξης: νά τό κρατᾶμε όμορφο, σφριγηλό, δυνατό καί νά τό τροφοδοτοῦμε μέ όλων τών ειδών τίς απολαύσεις καί ήδονές! Προπάντων νά τό κρατᾶμε δυνατό καί υγιές είναι τό μέλημα όλων μας, άκόμη καί όσων άδιαφοροῦμε γιά τίς λοιπές έπιταγές τών καιρῶν, πού προαναφέραμε. Καθημερινά ακούγονται φράσεις καί απόψεις όπως: «σήμερα ό άνθρωπος κουράζεται, όλη μέρα τρέχει καί πρέπει νά τρέφεται καλά», ή «χωρίς λάδι, πῶς μπορεί κανείς νά κρατηθεῖ», ή «τί φταίει τό λίγο λάδι στή νηστεία;», ή «οί γιατροί τί λένε;».

Στήν έποχή μας, τής φαινομενικής άφθονίας καί τοῦ ύπερκαταναλωτισμοῦ, οί **άνθρωποι στόν ανεπτυγμένο, αλλά καί στόν υπό ανάπτυξη κόσμο δέν πεθαίνουν από άσιτία, αλλά από κακοθρεψία καί ύπερτροφία**. Σύμφωνα μέ τόν Παγκόσμιο Όργανισμό Υγείας (Π.Ο.Υ.) τό 2007 1,6 δισεκατομμύρια ένήλικες καί 22 έκατομμύρια παιδιά κάτω τών 5 έτῶν ήσαν ύπερβαροί,¹ καί 400 έκατομ. ένήλικες ήσαν παχύσαρκοι. Τό **ύπερβολικό βάρος καί ή παχυσαρκία συσχετίζονται άμεσα μέ τόν σακχαρώδη διαβήτη, τήν ύπέρταση καί τήν ύπερχοληστερολαιμία πού εὐθύνονται γιά τά καρδιαγγειακά νοσήματα, πού είναι ή πρώτη αίτία θανάτου διεθνῶς!**

Γιά όλες αυτές τίς παθήσεις, όλο καί πληθαίνουν οί έρευνες γιά τό είδος τής διατροφής πού πρέπει νά ακολουθοῦμε οί άνθρωποι.

Στήν Άμερική μελετήθηκαν χριστιανοί πού **νηστεύουν** καί διαπιστώθηκαν τά ευεργετικά αποτελέσματα τής νηστείας στά επίπεδα τής χοληστερίνης τους καί κατ' επέκταση στό κυκλοφορικό σύστημα. Στήν Ελλάδα έχουν γίνει μελέτες-έργασίες κυρίως στήν Κρήτη² καί άφοροῦσαν λαϊκούς καί μοναχούς, πού τηροῦν τήν όρθόδοξη νηστεία.

Οί έργασίες είναι πολλές, μέ μεγάλο αριθμό δειγμάτων, άρκετά μακροχρόνιες κάποιες από αυτές, ώστε τά αποτελέσματα τους είναι άδιαμφισβήτητα καί απέδειξαν, **ότι οί δείκτες υγείας στους νηστεύοντες, στή διάρκεια τής νηστείας, ήσαν σέ άριστα επίπεδα.**³ Επίσης δίνεται έμφαση σέ αυτές τίς μελέτες στά πλεονεκτήματα τής μεσογειακής δίαιτας, πού περιλαμβάνει τό ψωμί, τά μύρια τόσα χόρτα τής έλληνικής υπαίθρου, τά λαχανικά, τά όσπρια, τίς πατάτες, τά κρεμμύδια, τά σκόρδα, πού τώρα προσφέρονται καί σέ μορφή χαπιῶν (sic!).

Βέβαια, όλα αυτά σε μεγάλες ποσότητες μπορεί να προκαλέσουν και παχυσαρκία και κακοθρεψία, γι' αυτό πρέπει να λαμβάνονται σε λογικές ποσότητες και να εναλλάσσονται καθημερινά, ώστε να επιτυγχάνεται ισορροπημένη διατροφή. Έξ' άλλου νηστεία «οὐδέ γάρ ἡ διαφορὰ τῆς ποιότητος τῶν βρωμάτων, ἀλλὰ καί τῆς ποσότητος τοῦ πλήθους» ὀρίζεται.

Δέν ἦσαν, λοιπόν, ἀφιλόνηθοι, μή γένοιτο, οἱ Πατέρες μας πού θέσπισαν τή νηστεία. Κάθε ἄλλο! Ἔχοντας τήν ἀπό Θεοῦ Σοφία, ὄρισαν τήν νηστεία μέ τέτοιο τρόπο, πού ἕνας ἐξειδικευμένος σέ θέματα διατροφῆς ἀπορεῖ καί θαυμάζει. Π.χ. ἡ ἀποχή ἀπό τά λιπαρά ὀξέα, πού βρίσκονται στό λάδι καί μάλιστα στό ἐλαιόλαδο, δημιουργεῖ ἕνα σύνδρομο ἀνεπάρκειας λιπαρῶν ὀξέων, πού ἐκδηλώνεται μετά ἀπό τέσσερις ἐβδομάδες, ἐνῶ στούς βαρέως πάσχοντες μετά ἀπό 15 ἡμέρες. **Γι' αὐτό καί οἱ ἐκκλησιαστικοί κανόνες διακόπτουν ὑποχρεωτικά τήν ἄλαδη νηστεία τό Σαββατοκύριακο** (μόνον οἱ αἰρετικοί νηστεύουν τό λάδι τό Σαββατοκύριακο), καί ἐπιπλέον συνιστοῦν τήν ψαροφαγία δύο φορές στήν διάρκεια τῆς πεντηκονθήμερης αὐτῆς περιόδου, ὥστε μέ τά ἰχθυέλαια πλούσια σέ ὠ3 λιπαρά ὀξέα νά ἐνισχύσουν τόν ὀργανισμό στήν περίοδο τῆς ἀνοιξιῆς μέ τίς πολλές ἀλλεργίες.

Ἡ Ἐκκλησία μας δέν θέσπισε μόνον κανόνες γιά τή νηστεία, ἀλλά ὄρισε καί ρυθμιστή αὐτῆς, τόν Πνευματικό Πατέρα τοῦ κάθε ἀνθρώπου, πού ὡς «οἰκονόμος» τοῦ Θεοῦ, γνωρίζοντας τά τε τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος πάθη τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν οἰκονομεῖ καί ὅποιον «δι' ἀσθένειαν σωματικήν ἐμποδίζοιτο».

Ἡ νηστεία, ὡστόσο, δέν ἀποτελεῖ αὐτοσκοπό, οὔτε σώζει ἀπό μόνη της: «ἄλλως τε πρός καθαρότητα πλείαν τῆς ψυχῆς μόνη ἡ ἀποχή τῶν βρωμάτων οὐκ ἰσχύει, εἰ μή καί αἱ λοιπαῖ ἀρεταί συνδράμωσιν, τοιγαροῦν ἡ ταπεινῶσις καί διά τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἔργου, καί τῆς τοῦ σώματος καταπονήσεως, μεγάλα ἡμῖν συμβάλλεται ἡ ἀποχή τῆς φιλαργυρίας, τῆς ὀργῆς ἡ ἀποχή, τῆς λύπης, τῆς κενοδοξίας, τῆς ὑπερηφανείας».

Εἶθε αὐτῆς τῆς Νηστείας νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεός κάποτε. Ἐμεῖς ἀπλά ξεκινᾶμε νά πράξουμε τό ἐλάχιστο, εὐχόμενοι εἰς ἀλλήλους καλή Μεγάλη καί Ἁγία Τεσσαρακοστή!

Εὐαγγελία Γ. Κοντάκη

Ἱατρός, Πνευμονολόγος - Ἐντατικολόγος

Ἑποσημειώσεις:

- 1.** Ἐπέρβαρος ὅταν ὁ δείκτης μάζας τοῦ σώματος (BMI) > 25 καί παχύσαρκος ὅταν BMI > 30.
- 2.** Ἐργασίες ἀπό τήν ὁμάδα τοῦ κ. Καφάτου δημοσιευμένες σέ ξένα κυρίως περιοδικά: Br J Nutr, Public Health Nutr κ.λ.π.
- 3.** Συνιστοῦμε τό βιβλίο «**Νηστειοδρόμιο**», τοῦ π. Βασιλείου Ε. Βολουδάκη, Ἐκδόσεις “ΥΠΙΑΚΟΗ”, στό ὅποιο ἀναφέρονται πολλές καί τεκμηριωμένες ἱατρικές ἀπόψεις γιά τό θέμα τῆς νηστείας, παράλληλα μέ τήν ἀνάλυση τοῦ θεολογικοῦ καί πνευματικοῦ νοήματός της.

Ἀλλάξαμε καί τήν Παροιμία μέ τίς θεωρίες μας!

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΟΠΩΣ ΤΟ ΜΑΘΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΟΠΩΣ ...ΣΕ ΜΑΘΕΙ!

Α «πό τότε πού γεννήθηκε τό παιδί μου δέν ἔχω κοιμηθεῖ συνεχόμενα ἕνα ὀλόκληρο βράδυ!» Λέει μία μητέρα στίς ἄλλες, σχεδόν μέ καμάρι. «Κάθε λίγο τό μικρό ξυπνάει καί μέ φωνάζει! Πότε νά τό σκεπάσω, πότε νά τοῦ κάνω παρέα μέχρι νά ξανακοιμηθεῖ...» Οἱ περισσότερες μητέρες πού συμμετέχουν στήν κουβέντα συμφωνοῦν. «Ἔτσι κάνει κι ἐμένα! Μέ φωνάζει κάθε λίγο!»

– Συγνώμη, ἀναρωτιέμαι ἀφελῶς! Αυτό θεωρεῖται ὡς ἕνα ἐπίτευγμα τῶν μικρῶν μας; Γιατί ἐγώ θά τό θεωροῦσα ἕνα μαρτύριο, νά μήν μπορῶ νά ἡσυχάσω λίγες ὥρες τήν νύχτα καί νά ξεκουρασθῶ.

– «Καλά, δέν σέ κουράζει αὐτό κάθε βράδυ;» ρωτάει ἡ πιό νηφάλια μητέρα.

– «Ἐ! Ἐντάξει, μέ κουράζει, ἀλλά τί νά κάνω; Ἔτσι εἶναι τά παιδιά!» ἀπαντάει θυσιασμένα ἡ πρώτη.

– «Νά μήν σηκωθεῖς νά πᾶς στό κρεβάτι τοῦ μικροῦ, ἀλλά νά τό ἀφήσεις νά ξανακοιμηθεῖ μόνο του».

– «Δέν γίνεται αὐτό! Ἄν δέν πάω, θά κατέβει αὐτό καί θά ἔρθει στό δωμάτιό μας!», ἔρχεται ἡ ἀφοπλιστική ἀπάντηση!!

Κι ἐδῶ τελειώνει ἡ κουβέντα γιατί ὅλες οἱ μητέρες συμφωνοῦν στήν ἄποψη ὅτι τό παιδί ἔχει κάθε δικαίωμα νά μπαίνει στό δωμάτιο τῶν γονέων καί μάλιστα νά ζητᾶ νά κοιμηθεῖ μαζί τους.

Ἀκούγοντας αὐτόν τόν διάλογο, ὁ ὁποῖος σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι δέν περιορίζεται σέ μικρή μερίδα οἰκογενειῶν ἀλλά ἀποτελεῖ τίς πλέον διαδεδομένη μοντέρνα παιδαγωγική θεωρία τῶν σύγχρονων γονέων, ἀναρωτιέμαι πῶς μποροῦν οἱ γονεῖς νά συμβιβάζονται μέ αὐτή τή νοοτροπία. Εἶναι φυσιολογικό δηλαδή νά δέχεται κανεῖς ὡς αὐτονόητο ὅτι ὅποτεδήποτε τά παιδιά φωνάζουν τούς γονεῖς, ἐκεῖνοι πρέπει νά τρέχουν στήν ὑπηρεσία τῶν μικρῶν τους, ἀφήνοντας ὅτιδήποτε κάνουν;

Εἶναι φυσιολογικό νά θεωροῦν οἱ γονεῖς ὅτι τά παιδιά μποροῦν ὅποτε θέλουν νά μπαίνουν στό δωμάτιό τους καί μάλιστα νά ἀπαιτοῦν νά κοιμηθοῦν μαζί τους;

Περὶ τὸν δέ νά ἀναρωτηθεῖ κανεῖς ἂν χτυπᾶνε τήν πόρτα πρὶν μποῦν!!

Μέχρι καί τήν τουαλέττα ἔχουν δικαίωμα τά παιδιά νά ἀνοίγουν καί νά μπαίνουν ἐνῶ βρίσκεται μέσα ἡ μητέρα! Ὅταν, μάλιστα, ἐξέφρασα τήν ἔκπληξή μου ἀκούγοντας αὐτό τό τελευταῖο, μοῦ ἀποκρίθηκε μία μητέρα, σάν νά μοῦ ἔλεγε τό πιό αὐτονόητο πρᾶγμα στόν κόσμο: «τί νά κάνω ἄμα εἶμαι μόνη στό σπίτι καί δέν ἔχω κάποιον νά μοῦ τά κρατήσει γιά νά πάω στήν τουαλέττα;»

Υἱοθετῶντας αὐτές τίς ἀπόψεις οἱ σύγχρονοι γονεῖς, ἄραγε, αἰσθάνονται ὅτι εἶναι πιό εὐαίσθητοι καί ὅτι βρίσκονται πιό κοντά στά παιδιά τους; Αἰσθάνονται

ὅτι θυσιάζονται γιά τά παιδιά τους; Τό νά μάθει ἕνα παιδί νά σέβεται τό χῶρο καί τόν χρόνο τῶν γονέων ἀποτελεῖ καταπίεση κατά τήν σύγχρονη παιδαγωγική;

Ἐχοντας τά σύγχρονα ζευγάρια τή νοοτροπία ὅτι μέ τό πού θά ἀποκτήσουν παιδιά, θά ξεχάσουν ὅ,τι ἔχει σχέση μέ προσωπική ζωή καί δικό τους προσωπικό χῶρο καί χρόνο, δίνεται μιά λογική ἐξήγηση γιατί ἀποφεύγουν νά ἀποκτήσουν παιδιά. Ποίος, ὅμως, ὑποχρεώνει τούς γονεῖς νά θυσιάσουν τήν δική τους ζωή γιά νά μεγαλώσουν παιδιά ἀσύδοτα καί χωρίς ὅρια;

Μοῦ κάνει ἐντύπωση πόσο πεπεισμένες εἶναι πολλές μητέρες ὅτι αὐτή ἡ παιδαγωγική εἶναι ἡ μόνη πού μπορεῖ νά ἐφαρμοστεῖ. Κι ὅταν τούς λές ὅτι δέν θά πρέπει νά προσαρμόζουν οἱ γονεῖς τή ζωή τους σύμφωνα μέ τά καπρίτσια τῶν παιδιῶν, ἀλλά θά πρέπει τά παιδιά νά μαθαίνουν νά προσαρμόζονται στήν ζωή τῶν γονέων, ἀπαντοῦν ὅτι αὐτά εἶναι μόνο θεωρίες. Δέν μποροῦν νά ὑλοποιηθοῦν. Τί ἐμποδίζει ἄραγε μιά σωστή θεωρία νά ὑλοποιηθεῖ; Ποτέ δέν τό κατάλαβα αὐτό! Πῶς εἶναι, δηλαδή δυνατόν δηλαδή νά ἰσχυρίζεται κανείς ὅτι κάτι εἶναι σωστό κι ἐπιθυμητό ἀλλά δέν εἶναι ὑλοποιήσιμο; «Τό παιδί καί τό σκυλί ὅπως τό μάθεις» λέει ὁ λαός. Οἱ σύγχρονοι γονεῖς λέμε «τό σκυλί ὄντως, ὅπως τό μάθεις, τό παιδί ὅμως δέν εἶναι τό ἴδιο! Ὅπως σέ μάθει!»

Τελικά τί συμβαίνει; Γιατί ἔχουμε παραιτηθεῖ ἐμεῖς οἱ γυναῖκες, ἀπό τήν προσπάθεια νά θέσουμε ὅρια καί κανόνες στά παιδιά μας ἐνῶ αὐτό κατά κόρον τό ἐπιβάλλουμε στούς ἄνδρες μας; Ὅλα τά ὅρια τά ἐπιβάλλουμε στούς ἄνδρες μας ἐνῶ φοβόμαστε μήπως καί καταπιέσουμε τά παιδιά μας ἂν τά περιορίσουμε!

Σέ αὐτήν τήν παραίτηση, νομίζω, κρύβεται καί ἕνα μεγάλο μέρος ἐνοχῶν. Ἐνοχές γιατί κατά βάθος ξέρουμε ὅτι δέν εἴμαστε κοντά στά παιδιά ὅσο χρειάζεται. Ὅχι τόσο σάν φυσική παρουσία, ὅσο σάν ἄνθρωποι πού σκύβουν μέ ἐνδιαφέρον πάνω στόν ἄλλο ἄνθρωπο προσπαθώντας νά τοῦ προσφέρουν ἀσφάλεια καί σιγουριά, νά τόν κατανοήσουν καί νά τόν γνωρίσουν. Λεῖπει βέβαια καί ἡ φυσική παρουσία μας στά παιδιά, εἶναι γεγονός αὐτό, ὅσο κι ἂν “χρυσώνουμε τό χάπι” καί λέμε ὅτι παρέχουμε “ποιοτικό χρόνο”, ἐλλείπει τοῦ ποσοτικοῦ, ἀλλά αὐτή ἡ νοοτροπία συναντᾶται καί σέ μητέρες πού εἶναι ὅλη μέρα στό σπίτι τους καί ἀσχολοῦνται κυρίως μέ τά παιδιά τους. Δέν ἔχουμε, ὅμως, τίς ἴδιες ἐνοχές πού δέν εἴμαστε δίπλα στόν ἄνδρα μας, ὅπως πρέπει.

Τά παιδιά δέν εἶναι τόσο εὐαίσθητα, ὅπως νομίζουμε. Μᾶλλον, εὐαίσθητα γίνονται μέ τήν συμπεριφορά μας αὐτή, ὅπου τά ἀφήνουμε ἀσύδοτα. Γιατί ὅταν, μεγαλώνοντας, διαπιστώνουν ὅτι ἡ ζωή δέν εἶναι νά κάνεις πάντα αὐτό πού θέλεις, τότε στριμώχνονται πραγματικά. Τά παιδιά χρειάζονται ὅρια. Τά ἔχουν ἀνάγκη γιά νά αἰσθάνονται ἀσφαλῆ. Αὐτό εἶναι τό πρῶτο πού χρειάζεται νά τούς ἐξασφαλίσουμε. Ἀλλά αὐτό προϋποθέτει ὅτι τό ἔχουμε ἐξασφαλίσει πρῶτα στόν ἑαυτό μας. Ἄν δέν νιώθουμε ἐμεῖς σίγουροι καί ἀσφαλεῖς στή ζωή μας, μέ τίς ἐπιλογές μας, μέ τόν ἄνδρα μας, μέ τήν πορεία μας, δέν ὑπάρχει περίπτωση νά νοιώσουν καί τά παιδιά μας τήν ἀσφάλεια. Αὐτή ὅμως ἡ σιγουριά καί ἡ ἀσφάλεια πού ἄλλοῦ μπορεῖ νά βρισκεται ἂν ὄχι στήν Ἐκκλησία καί στίς Ὁδηγίες Της;

Μαρίνα Διαμαντῆ

ΤΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΟ ΗΘΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Οποιος έχει ασχοληθεῖ με τό μεταφραστικό ἔργο τοῦ Παπαδιαμάντη ἢ ἔχει διαβάσει ξένη πεζογραφία σέ δική του μετάφραση, ἔχει σίγουρα θαυμάσει ὄχι μόνο τήν ἑλληνική γλῶσσα ἀπό τόν Ὅμηρο ὡς τόν Σοφοκλῆ καί ὡς τίς μέρες μας, τή γλῶσσα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί τῆς Ὑμνογραφίας ἀλλά κυρίως τό ἦθος τοῦ μεταφραστῆ.

Εἶναι γνωστό ὅτι ὁ Παπαδιαμάντης μετέφραζε «πρός βιοπορισμόν», συχνά μέ πόνους καί κακή ὑγεία.. Ὡς μίσθιος ἐπιφυλλιδογράφος (ἢ ἀμοιβή πενιχρή) στίς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς του, δέν ἐπέλεξε τί θά μεταφράσει, ἐπέλεξε ὅμως πῶς θά μεταφράσει. Βυθισμένος ὦρες ὀλόκληρες σέ παντός εἶδους κείμενα, πάλευε μέ ἄλλους κόσμους καί ἄλλους τρόπους γραφῆς. Ἔαρθρα, εὐθυμογραφήματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, βιβλία γυμναστικῆς, ἀκόμα καί Δράκουλα, ἀλλά καί Ἱστορίες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης καί Ντοστογιέφσκι, Τσέχωφ, Ἴψεν, Μωπασσάν καί πολλούς ἄλλους, λιγότερο σημαντικούς καί γνωστούς ἢ ἀκόμα καί ἄσημους συγγραφεῖς. Μέ πόσους ἀπ' αὐτούς, ἄραγε, αἰσθανόταν πνευματική ἢ ἔστω αἰσθητική συγγένεια, ὥστε νά παρηγοροῦνται κάπως οἱ πόνοι καί ἡ βεβαρημένη του ὑγεία; Μέ ἐλάχιστους ἴσως. Αὐτό ὅμως, καθόλου δέν τόν ἐμπόδισε νά μεταδώσει αὐτός ἀπό τό δικό του πνεῦμα καί ἦθος καί νά «γυρίσει» τό ξένο κείμενο σέ ἐξαίσια ἑλληνική γλῶσσα καί, μέ τίς ἰδιοφυεῖς του παρεμβάσεις καί προσθήκες, σέ γλῶσσα πνευματική.

Ἔς εἶναι κυνικός, μισάνθρωπος ἄθεος ὁ ξένος συγγραφέας, ἄς κυριαρχοῦν στό ἔργο του πάθη, σκληρό συμφέρον, ἔλλειψη νοήματος τῆς ζωῆς ἄς εἶναι τελικά καί καταξιωμένος συγγραφέας μέ ἔργα ἄφογα δομημένα, ὁ Παπαδιαμάντης θά μεταφράσει μέ τό δικό του ἦθος: Λέξεις ἀρνητικά φορτισμένες δέν θά τίς χρησιμοποιήσει, θά τίς μεταφέρει πολύ πιό σεμνά καί ἥπια καί δέν θά διστάσει νά ἀντικαταστήσει πρόσωπα γιά νά ἐπέλθει ἡ ἰσορροπία, ἡ ἀναλογία, τό μέτρο. Ἔτσι, ἀναδεικνύει τόν ξένο συγγραφέα, ἀδιακρίτως ἂν ταυτίζεται λίγο ἢ καθόλου μαζί του.

Στή μακρά μεταφραστική του θητεία θά γίνει καί ὁ Ἀριστοφάνης «συνοδοιπόρος» του, ὅταν θέλει ὁ Παπαδιαμάντης νά τονίσει τήν πνευματική παρακμή τῶν προσώπων-ἡρώων καί νά μᾶς θυμίσει ὅτι «οἱ σημερινοί Ἑλληνας» δέν εἴμαστε «κατ' εὐθεΐαν διάδοχοι τῶν ἀρχαίων», ἀλλά μᾶς συνδέει τό Βυζάντιο μέ τόν προχριστιανικό κόσμο καί ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα εἶναι ἡ ἀφετηρία καί ὄχι τό τέλος τοῦ πνευματικοῦ μας πολιτισμοῦ.

Δέν ἀπορρίπτει τά πάντα ὁ Παπαδιαμάντης δέν κομπάζει, δέν μεταφράζει ἄδικα καί ἀνοίκεια. Ἡ ἐλευθερία, ἡ εὐτολμία του, ὁ σεβασμός πρὸς τά ἱερά καί τά ὄσια του, ἀλλά καί πρὸς τόν ὀρθόδοξο Ἑλληνα ἀναγνώστη, πρὸς τόν ὁποῖο ἀπευθύνεται, τοῦ ἐπιτρέπουν νά ἐπεμβαίνει μεταφραστικά, νά συμπληρώνει, νά διορθώνει, νά «βάζει στή θέση του» τόν ξένο συγγραφέα, ὅσο μεγάλος καί ἀνα-

ΕΛΛΑΔΑ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΕΙΠΙΩΝΑΣ

Είναι συνηθισμένο φαινόμενο νά παρατηρείται σέ καιρούς γενικῆς παρακμῆς καί συλλογικοῦ παραλογοισμοῦ μία ἀδυναμία ψυχραιμῆς ἀποτίμησης τῶν πραγμάτων πού βαρύνουν καίρια πάνω στή ζωή μᾶς. Εἰδικά στήν πατρίδα μας, παρουσιάζεται ἡ τάση μιᾶς ἐπιπόλαιης ἐνατένισης τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος μας. Ἐνῶ ἔχουμε ἀποκοπεῖ οἰκειο-θελῶς (καί χωρίς νά φταίει κάποιος ξένος παράγων) ἀπό τά ζωογόνα νάματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεώς μας, ἐνῶ ἔχουμε κατακωνιάσει στά τρίσβαθα τῆς λησμοσύνης τήν ἀρχαία ἐλληνική γραμματεία, ἐπιμένουμε νά μιλάμε γιά τό ἔνδοξο παρελθόν της πατρίδας μας, λές καί αὐτό μᾶς ἀνήκει δικαιωματικά, λές καί δέν πρέπει νά ἐπαληθεύουμε στήν πράξη ὅτι ἀξίζουμε αὐτό τό ὄνομα τό ὁποῖο μᾶς κληροδότησαν οἱ πρόγονοί μας. Ἴσως νά θεωροῦμε ὅτι ἡ ἄκοπη ἐπίκληση τῶν ἐνδόξων προγόνων μας, συνιστᾷ καί τό μοναδικό πνευματικό ὄξυγόνο πού θά στηρίξει τό ἐπίπονο ἱστορικό διάβα μας, κάτι πού ἰσοδυναμεῖ μέ παραίτηση ἀπό τήν ἐργασία πού πρέπει νά συνεισφέρουμε, γιά νά ἀποκίσει νόημα τό ὄνομα τό ὁποῖο φέρουμε.

Ἡ παρακμή στήν ὁποία ἔχουμε ὑποπέσει ὀφείλεται πρωτίστως σέ ἐνδογενῆ αἷτια καί δευτερευόντως σέ ἀλλότριους παράγοντες. Τά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης μᾶς βομβαρδίζουν ἐπί καθημερινῆς βάσης γιά τό μέγεθος τῆς οἰκονομικῆς κρίσης πού ἀπειλεῖ τή χώρα μας, γιά τό καθεσιῶς

γνωρισμένης ἀξίας κι ἄν εἶναι. Ἐπιφέρει ἀλλαγές στό κείμενο του καί αὐτό ἀναδύεται μεταμορφωμένο, ἡ ἀσχήμια καί τό κακό, ὅπου ὑπάρχουν, μετατρέπονται σέ χρυσάφι καί ἀρετή. Γιατί οἱ ἀρχές τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ Σκιαθίτη καί τό πνεῦμα, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο μεταφράζει, ἀντλοῦνται ἀπό τή λειτουργική του παράδοση καί ζωή. Γι' αὐτό καί οἱ μεταφράσεις του δέν θά μπορούσαν ποτέ νά εἶναι χαλαρές ἀλλά δυναμικές, ζωντανές. Ἄλλωστε, ὅταν τό ξένο κείμενο εὐεργετεῖται καί λαμπρύνεται, ποιός συγγραφέας θά εἶχε ἀντίρρηση; Καί ὅσο γιά μᾶς τούς ἀναγνώστες του, ἀπολαμβάνουμε τόσα ἐξάισια κείμενα βγαλμένα μέσα ἀπό τά δικά του δάχτυλα πού «πάσχουσιν σκληρύνειν τοῦ δέρματος» καί μέσα ἀπό τούς δικούς του κόπους, τόσους συγγραφεῖς πολιτογραφημένους Ἑλληνας καί Ὀρθοδόξους!

Ὁ Παπαδιαμάντης μᾶς μαθαίνει πῶς νά γράφουμε, πῶς νά ζοῦμε, δέν ἀπεμπολεῖ τήν Πίστη, ὑπερασπίζεται τά πάτρια του... ἀκόμα καί στίς μεταφράσεις του!

Στυλιανή Σπυροπούλου
Φοιτήτρια Φιλολογίας

έπιτροπείας – επιτήρησης υπό τό όποιο θά τεθοῦμε (κάτω άπό τό Διεθνές Νομισματικό Ταμείο) καί συνεχώς διαχέεται στήν άτμόσφαιρα μία αύρα οικονομικήσ τρομοκρατίας καί άνασφάλειας, ένω πουθενά κανείς δέν λέει, ότι, ούσιαστικά, τό μοντέλο ζωής πού έχουμε προκρίνει καί υίοθετήσει, αυτό πρωτίστως είναι ύπεύθυνο για τά δεινά πού μās ταλανίζουν. Ζοῦμε μέσα στήν τεχνητή παραζάλη πού ύποβάλλουν τά επικίνδυνα ψυχοπαθολογικά συμπλέγματα πού μεταστοιχειώνουν τόν καθημερινό μας βίο σέ πραγματικό φρενοκομείο. Μέ άφορμή τίς τελευταίες κινητοποιήσεις μερίδας άγροτών μου έχουν δημιουργηθεϊ κάποιες σκέψεις πού θά ήθελα νά τίς εκθέσω στίς γραμμές αυτές. Δέν θέλω νά σταθώ στίς συζητήσεις για τό εάν είχαν ή όχι τό δικαίωμα νά κλείνουν τίς έθνικές όδικές άρτηρίες καί νά όδηγοῦν σέ παραλυτική άσφυξία τίς μετακινήσεις τών συμπολιτών τους. Έκείνο πού μέ θλίβει βαθύτατα είναι ότι ό νοσηρός καί νόθος-στρεβλός έξαστισμός τής ελληνικήσ κοινωνίας, έχει άλώσει καί τήν άγροτιά καί μάλιστα μέ άνεπανόρθωτο τρόπο. Πρίν 30-35 χρόνια ό άγροτικός πληθυσμός έστειλε άλλα μηνύματα πού ούσιαστικά άποτελοῦσαν ύγειά αναχώματα καί πνευματικά άντισταθμίσματα στήν άπνευμάτιστη λαίλαπα πού σάρωνε τίς πόλεις μας. Έδω καί τέσσερις δεκαετίες ή διαδικασία αυτή έχει παύσει καί άρκετά στρώματα τών άγροτών έχουν υίοθετήσει μία συνδικαλιστική λογική τής άπαίτησης καί τής δάνειας εύκολίας. Αυτές οί συμπεριφορές είναι κατά βάση συμπώματα μιās πνευματικήσ κατηφόρας στήν όποία κυλίνεται ή πατρίδα μας. Άκραϊες συμπεριφορές παρατηροῦνται σήμερα. Νοσογόνος άδράνεια καί σχιζοφρενικός μονομερής φανατισμός, άπύθμενο άγχος για τήν καθημερινότητα καί ήδονική άπόλαυση τής καθημερινότητας, έντονη ένασχόληση μέ τήν ύπερεξειδίκευση τής εκπαίδευσης καί παραγωγή γενικευμένησ άπαιδευσίας, είναι κάποια ελάχιστα δίπολα πού άποτελοῦν τίς δύο όψεις τοῦ ίδιου νομίσματος: Αυτοῦ τής πνευματικήσ μας έξαλλοίωσης. Μπορεϊ νά πεϊ κανείς ότι σήμερα έχει άμβλυθηϊ στό έπακρο ή όξύνοια καί ή άποδοτικότητα όλων μας καί αυτή ή διαπίστωση δέν μπορεϊ παρά νά έχει όδυνηρές συνέπειες για τήν ζωή μας. Άνέμνσοι οί περισσότεροι επιδιώκουν μέ στανική μανία τήν πραγμάτωση τών έμμονών τους, έναντι οίουδήποτε τιμήματος για τούς ύπολοίπους, για τήν κοινωνία, για τήν πατρίδα.

Μπορεϊ νά άντιπείνει κάποιος ότι αυτά τά φαινόμενα συμβαίνουν καί στίς χώρες τής Εύρώπης καί έτσι νά βρίσκει ένα άνακουφιστικό άλλοθι, ότι δέν είμαστε μόνοι σέ αυτήν τήν κατάσταση. Όμως δέν είναι έτσι ακριβώς τά πράγματα. Στίς χώρες τής Εύρώπης έχω τήν αίσθηση ότι, παρά τήν κρίση πού καί εκεϊ παρατηρεϊται, λειτουργεϊ ή συναίσθηση ότι έχει κληροδοτηθεϊ κάτι τί ως παραδεδομένο, τό όποιο βέβαια καί μετασχηματίζεται καί τοῦ δίδεται μοντέρνα μορφή. Άλλά, όμως, ό,τι καί νά είναι, ύάρχει. Υ-

πάρχει η ιστορική αντίληψη μιᾶς «ιστορικής σκυταλοδρομίας», αντίληψη πού δυστυχῶς δέν ὑπάρχει στήν πατρίδα μας. Ἀπό τήν ἄλλη βέβαια, στίς χῶρες τῆς Εὐρώπης λειτουργεῖ καί ὁ θεσμικός αὐτοματισμός τῶν κοινωνιῶν τους πού ἀποτυπώνεται στήν λειτουργία τοῦ κράτους τους. Καί, βέβαια, οἱ Εὐρωπαῖοι ὀργάνωσαν ἔτσι τή ζωή τους, στηρίζοντάς την στήν κοσμική συγκρότησή της. Ἐμεῖς, ἔχοντας ἀποκοπεῖ ἀπό τήν πνευματική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔχουμε ὀδνηθεῖ σέ μία νοσογόνο ἐκκοσμίκευση τῆς πίστεως μας. Ἐχουμε μετατρέψει τήν πίστη μας, τήν μετοχή μας στήν Ἐκκλησία μας, σέ στήριγμα τῶν κοσμοαντιλήψεών μας καί σέ ἐξάρτημα τῆς κίβδηλης ζωῆς μας. Ἀκόμη καί ὁ τρόπος βάσει τοῦ ὁποῦ κτίζουμε τίς πόλεις μας εἶναι χαρακτηριστικός τῆς πνευματικῆς μας ἀλλοτριώσεως. Εἶναι πασιδηλό τό πῶς διαχειριζόμαστε τό κεφάλαιο τῆς πολιτιστικῆς καί πνευματικῆς μας κληρονομιάς. Ἐχουμε καταστρέψει τίς πόλεις μας. Πόλεις πού ἦταν χάρμα ὀφθαλμῶν πρῖν ἀπό 60 χρόνια καί ἀποτελοῦσαν «παράδεισους» αἰσθητικῆς ὀμορφιάς, καί στούς ὁποίους ἀποτυπώνονταν ἕνας ὀλόκληρος πνευματικός πολιτισμός τῶν πατέρων μας, σήμερα ἔχουν μετατραπῆ σέ ἀβίωτα ἐκτρώματα, δείγματα μιᾶς ἀνείπωτης κακαιοσθησίας. Δυστυχῶς, κανείς μας δέν εἶναι ἄμοιρος εὐθυνῶν. Ὅλοι ἔχουμε συμβάλλει στή δημιουργία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἐρειπιῶνα (πνευματικοῦ, πολιτιστικοῦ καί ἠθικοῦ). Ἄν ἕνα δένδρο χαρακτηρίζεται ἀπό ἀκαρπία, τότε αὐτό φανερώνει ὅτι κάτι πολύ κακό συμβαίνει στήν κυκλοφορία τῶν χυμῶν του. Αὐτό συμβαίνει καί στή ζωή: Ἡ ὀλοσχερής καί διαρκῶς ἰσχυροποιούμενη ἀποκοπή ἀπό τήν ζωογόνο πνευματική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει τίς ὀλέθριες συνέπειές της. Κομβικό καί καίριο σημεῖο γιά τήν συνέχεια τῆς κοινωνίας μας καί τῆς ζωῆς μας ἀποτελεῖ ὁ τρόπος καί τά κριτήρια βάσει τῶν ὁποῦ ἐπιλέγονται οἱ κατάλληλοι ἄνθρωποι γιά τήν λειτουργία της. Ἐτσι, τόσο ὁ τρόπος αὐτός, ὅσο καί τά κριτήρια αὐτά, ὑπακούουν στήν πνευματική ἀλλοτριώση: Ἡ ρηχότητα, τό ἴδιον συμφέρον, ἡ ἀπαιδευσία, ὁ φανατισμός, ἡ πολυπραγμοσύνη, ἡ προσωπική ἐμπάθεια, ἔχουν καταστήσει κάθε ἰδεολογία ἀπό τίς ὑπάρχουσες, ἀνερμάτιστη καί γελοία. Ὅλες ὑπηρετοῦν τήν κατεδαφιστική ἐργολαβία πού δέν ἀφήνει τίποτα ὄρθιο. Μόνον μία πολιτική ἰδεολογία, πού θά ἀρδεύεται καί θά τρέφεται ἀπό τά ἀπαράγραπτα πνευματικά θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας μας μπορεῖ νά ἀποτελέσει ἀνασχετικό παράγοντα στόν κατήφορο στόν ὁποῖο ἔχουμε εἰσέλθει. Μόνον ὅταν γίνει καταφανής ἡ πλήρης ἀποκοπή μας ἀπό ὅ,τι ἔχει ἀποτελέσει ὡς τώρα τήν αἰτία τῶν δεινῶν μας, θά ἀρχίσει ἡ ἀνορθωτική πορεία γιά μᾶς καί τήν πατρίδα μας. Εἶναι ἡ μόνη προσημονία μας, πού θά μᾶς ὀδνηθῆσει νά μεταστοιχειώσουμε ὀλοσχερῶς τήν ἀνυπόφορη κατάσταση πού ὄλοι μας βιώνουμε.

Βασίλης Μακρῆς

Ο ΜΑΟΥΕΡ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΜΕ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ...ΟΙΚΟΛΟΓΩΝ!

Ο χρόνος πού μᾶς ἀπομένει γιά νά συνειδητοποιήσουμε ὀρισμένα πράγματα, εἶναι ἐλάχιστος. Θά τολμοῦσα νά πῶ πῶς ἀπομένει ὀριακά ὁ χρόνος τῆς συνειδητοποιήσεως, τῆς μετανοίας καί τῆς ἀλλαγῆς πορείας. Δέν ἔχουμε πιά τήν πολυτέλεια νά σκεφτοῦμε ἄλλο, οὔτε νά παρατηρήσουμε γύρω μας. Πολύ περισσότερο δέν ἔχουμε χρόνο γιά ἐσωτερική διαμάχη καί διχόνοια, μέ κίνητρο καί σκοπό τήν αὐτοπροβολή.

Ὁ χρόνος πιέζει ἀσφυκτικά, οἱ ἐξελίξεις τρέχουν καί οἱ ἐχθροί τῆς Πατρίδος μας προχωροῦν ἐπιμελῶς καί μεθοδικά στήν ὀλοκλήρωση τοῦ σχεδίου τους πού δέν εἶναι ἄλλο παρά ἡ ἀλλοίωση τῆς ταυτότητος τοῦ Ἔθνους μας. Γνωρίζουν πολύ καλά οἱ πολέμοι τῆς Πατρίδος μας πῶς τό ἴδιον τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἡ θρησκεία μας, ἡ γλῶσσα μας, τά πνευματικά καί ἱστορικά μας ἀποθέματα. Ἐκτός τοῦ ὅτι τό γνωρίζουν πολύ καλά, δουλεύουν μεθοδικά πρὸς τήν κατεύθυνση τοῦ νά τά καταστρέψουν καί νά τά παραχαράξουν, χρόνια τώρα.

Ἡ τακτική τῆς διάβρωσης καί τῆς ἀλλοίωσης εἶναι πολύ μελετημένη. Ἀκολουθεῖ τήν μέθοδο τῶν ἀρουραίων οἱ ὁποῖοι ὡς γνωστόν ἔχουν ἓνα εἶδος ἀναισθητικοῦ στό σάλιο τους, τό ὁποῖο κάνει τό δάγκωμά τους νά μὴν γίνεται ἀντιληπτό. Τό ἴδιο ἀκριβῶς καί οἱ πολέμοι τῆς Πατρίδος μας. Ἀπό τήν δολοφονία τοῦ μαρτυρικοῦ Ἰ. Καποδίστρια, οἱ Εὐρωπαῖοι ἑταῖροι μας φρόντισαν νά ἔχουν πάντοτε ἀντιπρόσωπο τῶν σχεδίων τους καί ἐκφραστή αὐτῆς τῆς πολιτικῆς, στό ἐκάστοτε κυβερνητικό σχῆμα τοῦ τόπου μας. Δέν εἶναι τυχαῖο πῶς, ὡς ἀντιβασιλέας τοῦ Ὁθωνα διορίστηκε ὁ ἐπίσης Βαυαρὸς Γεώργιος Μάουερ στόν ὁποῖο ἀνέθεσαν (ἄκουσον-ἄκουσον) τήν Δικαιοσύνη, τήν Ἐκκλησία καί τήν Παιδεία!

Σήμερα ἡ ἴδια τακτική συνεχίζεται μέ πολυποίκιλες ἐκφράσεις. **Μία ἀπό αὐτές εἶναι** -ὅπως ἔχουμε ἐπισημάνει κατ' ἐπανάληψη στό παρελθόν- **τό κόμμα τῶν Οἰκολόγων**. Ἐπιβεβαιώνεται ὅτι δέν εἶναι Ἑλληνικό κόμμα, σέ κάθε τους ἐκφραση ἢ δήλωση. Διαρκῶς μιλοῦν γιά τήν ἐνωμένη καί ἀδιαίρετη Εὐρώπη στήν ὁποία, προφανῶς, ὀνειρεύονται πῶς διευθύνουν οἱ Δυτικοευρωπαῖοι μέ ἐπικεφαλῆς τούς Γερμανούς. Τό Εὐρωπαϊκό κόμμα τῶν Οἰκολόγων δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ὁ λύκος τῆς θρησκευτικῆς, φυλετικῆς καί πολιτισμικῆς συνένωσης καί ἀλλοτρίωσης ὀλόκληρης τῆς Εὐρώπης, καλυμμένος μέ τόν μανδύα τοῦ προβάτου πού λέγεται **Οἰκολογία**.

Δέν ἔχουν τήν κλασσική δομή τῶν κομμάτων, δέν ἔχουν Πρόεδρο οὔτε καί ἡγέτη, ὅπως οἱ ἴδιοι παραδέχονται, διά στόματος τοῦ ἐπικεφαλῆς τοῦ εὐρωψηφοδελτίου τους κ. Μ. Τρεμόπουλου, σέ πρόσφατη συνέντευξη πού παραχώρησε σέ ἑβδομαδιαία οἰκονομική ἔφημερίδα.

Δέν ἔχουν Ἑλληνική συνείδηση καί ταυτότητα καί φροντίζουν νά τό καθιστοῦν σαφές μέ κάθε τρόπο καί σέ κάθε εὐκαιρία. **Δέν θά ξεχαστεῖ ποτέ ἡ εἰσήγησή τους νά μετονομαστεῖ ἕνας ἀπό τούς ἱστορικότερους καί κεντρικότερους δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ ὁδός Ἀγίου Δημητρίου σέ ὁδό Κεμάλ Ἀτατούρκ! Εἶναι αὐτοί οἱ ὁποῖοι μιλοῦν διαρκῶς γιά Μακεδονική μειονότητα στήν Βόρεια Ἑλλάδα, αὐτοί οἱ ὁποῖοι τονίζουν πώς τό ὄνειρό τους δέν εἶναι ἡ Ἑλλάδα, ἀλλά ἡ ἑνωμένη Εὐρώπη: «Ἐλᾶτε νά ὀραματιστοῦμε μαζί μία ἄλλη Θεσσαλονίκη, χωρίς περιχαράκωση καί ἐσωστρέφεια ἀλλά μέ ἀλληλεγγύη καί ἀγῶνες “πάνω καί πέρα ἀπό τά σύνορα”, μέσα σέ μία “κοινωνική Εὐρώπη -κοινό σπίτι τῶν λαῶν της”, ἐμπνεόμενοι ἀπό τήν πολυπολιτισμική μας παράδοση, πού σήμερα ἀνανεώνεται».** Αὐτά ἔλεγαν στήν προεκλογική ἐκστρατεία τοῦ κ. Τρεμόπουλου ὅταν αὐτός διεκδικοῦσε τό ἀξίωμα τοῦ Νομάρχῃ!

Δέν ἔχουν συνεπῆ λόγο καί διαρκῶς μεταβάλλουν τό ποιοί εἶναι καί τί τελικά θά κάνουν γιά τόν τόπο μας. Ἔτσι, λοιπόν, διαβάζουμε πώς διαφεύδουν τήν συνεργασία μέ ἄλλα κόμματα, ἐνῶ πάγια θέση ἀρχῆς τῶν Οἰκολόγων Πράσινων εἶναι ὑπέρ τῶν συνεργασιῶν καί κατά τῶν αὐτοδυνάμων κυβερνήσεων.

Ἀπό τήν ἄλλη, ὅμως, μεριά, ὁ κ. Τρεμόπουλος ἰσχυρίζεται ἀκριβῶς τό ἀντίθετο ἀπαντῶντας σέ σχετική ἐρώτηση περί συνεργασίας τῶν Οἰκολόγων μέ κόμματα ἐξουσίας: «Ἐμεῖς δέν εἴμαστε ἐκ τῶν προτέρων ἀρνητικοί σέ ὁποιαδήποτε ἐξέλιξη πού θά μᾶς ἐπιβάλλει νά ἀναλάβουμε τίς εὐθύνες μας. Προβάλλουμε ἀξίες καί προτάσεις **ἐπειδή θέλουμε νά ἀλλάξουμε τά πράγματα τώρα**, κι ὄχι ὅταν θά καταλάβουμε αὐτόνομα τήν ἐξουσία».

Δέν ἔχουν οἰκολογικές ἢ περιβαλλοντολογικές ἀνησυχίες. Εἶναι ἀξιοσημείωτη ἡ ἀπάντηση τοῦ κ. Τρεμόπουλου, ὅταν ρωτήθηκε ἂν θά συνεργασθῆ μέ ἄλλες πολιτικές δυνάμεις γιά τό περιβάλλον:

«Δέν εἴμαστε ἕνα λόμπυ τοῦ περιβάλλοντος. Τό θέμα αὐτό ἔχει προτεραιότητα σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο, ἀλλά δέν μπορεῖς νά κατεβαίνεις στίς ἐκλογές χωρίς θέσεις γιά τήν ἀκρίβεια, τή διαφθορά, τή συγκρότηση τῶν θεσμῶν, τήν ὑγεία, τήν κοινωνική ἀλληλεγγύη».

Φαίνεται ἀπό αὐτήν τήν ἀπάντηση καθαρά ὅτι ὁ τίτλος τοῦ κόμματος ΟΙΚΟΛΟΓΟΙ-ΠΡΑΣΙΝΟΙ εἶναι ἀπλῶς ἕνας κράχτης, γιά νά παρασύρει τούς ψηφοφόρους, ἐνῶ οὐσιαστικά κρύβει μέσα του ὅλα τά ἐπιπλέον δεινά πού περιμένουν τήν Πατρίδα μας.

«Οἱ καιροί οὐ μενετοί», ὅπως θά ξανάλεγε, ἂν ζοῦσε σήμερα, ὁ Περικλῆς.

Δέν ἔχουμε ἄλλο χρόνο ἀδέλφια! Οἱ πολέμοι κατεργάζονται καί δουλεύουν ἀδιάκοπα τά σχέδια τους, χρυσώνοντας καί μασώντας τά λόγια τους γιά νά μήν τούς “πάρουμε εἶδηση”, ἐνῶ ἐμεῖς κοιμόμαστε «τόν ὕπνο τοῦ δικαίου τοῦ σφαχτοῦ», πού λέει ὁ στίχος καί ἔρχεται συνειρμικά νά ἀπεικονίσει μιά θλιβερή πραγματικότητα. **Τώρα οἱ πτέρωνές μας εἶναι καί εἰσαγόμενοι!**

Δέν μᾶς περιμένει εὐοίωνο μέλλον καί ἄν δέν ἀποβάλλουμε τήν κακή νοοτροπία τοῦ ὅτι εἴμαστε μικρό κράτος καί δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτε, θά χαθοῦμε σέ μία νύχτα! Ἐμεῖς δέν τό πιστεύουμε! Ἐχουμε πολύ γερές ρίζες καί θεμέλια μέσα στήν Παράδοσή μας καί δέν μᾶς φοβίζει τίποτε! **Δέν εἶναι ἀνίκητο τό κακό!** Ἄς ἀφήσουμε στήν ἄκρη τούς ψευτοεγωϊσμούς καί τίς μικροφιλοδοξίες μας καί ἄς ἀναφωνήσουμε δυνατότερα ἀπό ποτέ, μέ πράξεις καί ὄχι μόνο μέ λόγια:

Εἶναι ἡ πατρίδα μας καί τή θέλουμε πίσω! Εἶναι ἡ ζωή μας καί τή θέλουμε πίσω! ΤΩΡΑ!

Ἐμμανουήλ Β. Βολουδάκης

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

- * **Δευτέρα Θ. Λειτουργία** θά τελεσθῆ τίς Κυριακές **1, 15,** καί **29 Μαρτίου.**
- * **Ρουμανική** Θεία Λειτουργία θά πραγματοποιηθῆ στό Παρεκκλήσιό μας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου σίς **8** καί **22 Μαρτίου.**
- * **Δύο Ἐκκλησιαστικές Χαιρετισμῶν,** θά τελοῦνται κάθε **Παρασκευή** στόν Ναό μας: Ἡ πρώτη θά ἀρχίζη σίς **6 μ.μ.** καί ἡ δεύτερη σίς **7³⁰ μ.μ.**
- * **Ἀπό τούς Β Χαιρετισμούς** (13 Μαρτίου) ἕως καί τήν ἑορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ θά εὐρίσκεται στόν Ναό μας ἡ Εἰκόνα τῆς Τριχερούσης Θεοτόκου, σπάνιο ἀντίγραφο τῆς Εἰκόνας τῆς Τριχερούσης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χιλιανδαρίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Εμιλίες με σκοπό να βοηθηθούμε στην πνευματική μας ζωή γίνονται στην ένορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωί, μετά την Θ. Λειτουργία, από τις **11³⁰** έως τις **1³⁰** το μεσημέρι, στην Πνευματική μας Έστία (όδος Μαυρομικάλη 96), με γενικό θέμα **«Τό βιβλίο “Έξομολογήσεις” του Άγιου Αύγουστίνου, διάγνωση και θεραπεία των προβλημάτων της ανθρώπινης ψυχής»**.

Κατά την διάρκεια της ανάπτυξεως του θέματος γίνεται διάλογος με τους ακροατές.

Πρό της έναρξεως της όμιλίας παρατίθεται δωρεάν ένα μικρό πρόγευμα προς αναψυχήν των προσερχομένων

εύθως μετά τη Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ 6 - 7** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, με γενικό θέμα: **«Ό Προφήτης Ίερεμίας έλέγχει την έποχή μας»**.

Η ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ γίνεται άμέσως μετά, **7 - 8** μ.μ. Μετά τά πάμπολλα θέματα πού έχουν αναπτυχθεί κατά τά προηγούμενα χρόνια, φέτος συζητούνται έρωτήματα και προβλήματα πού θέτουν οί γονεΐς.

Υπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** απόγευμα, στό Παρεκκλήσιο του Άγ. Νεκταρίου μετά τόν Έσπερινό και την Παράκληση οί όμιλίες έχουν τίτλο: **«Θέματα από την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη»**.

Υπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

